

<p>ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ. (ΚΑΘΑΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ). ΟΡΘΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 17-31). Τριαδικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 80-85). Καθίσματα. Κατανυκτικά. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116). Τοῦ Τριωδίου. Ὁ τοῖς πάθεσι τοῖς σοῖς, πᾶσιν ἀπάθειαν διδούς, Φιλάνθρωπε τὰ πάθη, τῆς σαρκός μου νεκρώσας τῷ σῶ Σταυρῷ, τὸ θεῖον καταξίωσον Πάθος ἰδεῖν, διὰ νηστείας εὐαρεστοῦντα τῇ δόξῃ σου, ἵνα λάβω πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα... (Τὸ αὐτὸ). Καὶ νῦν ... Σταυροθεοτοκίον. Ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ὀρῶσά σε, νεκρὸν ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς· Υἱέ μου ἔλεγε, τί τὸ φοβερὸν τοῦτο μυστήριον, ὃ πᾶσι δωρούμενος ζωὴν τὴν αἰώνιον, έκουσίως ἐν Σταυρῷ πῶς θνήσκεις, θάνατον ἐπονείδιστον. Τὸν φωτοποιὸν καιρὸν, ὃν νῦν ἀφιέρωσας, καὶ ἐδώρησω ἡμῖν, τῆς ἐγκρατείας Κύριε, σὺ ἀξίωσον ἡμᾶς, ἐν κατανύξει πάντας, εἰλικρινῶς περαιώσασθαι, εἰρηνεύοντας τοῦ Σταυροῦ τῇ Ἰσχύϊ, μόνε Φιλάνθρωπε. Δόξα... (Τὸ αὐτὸ).</p>		<p>ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ. (ΚΑΘΑΡΗ ΤΕΤΑΡΤΗ). ΟΡΘΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31). Τριαδικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 80-85). Καθίσματα. Κατανυκτικά. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116). Τοῦ Τριωδίου: Ἐσὺ πού μέ τὰ δικά σου πάθη, Φιλάνθρωπε, δίνεις σέ ὅλους ἀπάθεια, ἀφοῦ νεκρώσεις τὰ σαρκικά μου πά- θη μέ τό Σταυρό σου, ἀξίωσέ με νά δῶ τό θεῖο πάθος γι- νόμενος εὐάρεστος στή δόξα σου μέ τή νηστεία, γιά νά λάβω πλούσια τό μέγα ἔλεος. Δόξα... (Τό ἴδιο). Καί νῦν... Θεοτοκίον. Ἡ Παρθένος καὶ Μητέρα σου, Χριστέ, βλέποντάς σε νεκρό ἀπλωμένο ἐπάνω στό ξύλο κλαίοντας πικρά ἔλεγε· Υἱέ μου, τί εἶναι αὐτό τό φοβερό μυστήριο; Ἐσὺ πού δωρίζεις σέ ὅλους τὴν αἰώνια ζωή, πῶς πεθαίνεις ἐπάνω στόν Σταυρό θεληματικά μέ θάνατο ἐξευτελιστικό; Τόν φωτοποιό (πού δίνει φῶς) καιρό τῆς ἐγκρατείας, τόν ὁποῖο καθιέρωσες καί τόν δώρισες σ' ἐμᾶς, Κύριε, Ἐσὺ ἀξίωσέ μας ὅλους, νά τόν διανύσουμε μέ κατάνυξη καί εἰλικρίνεια εἰρηνεύοντας μέ τή δύναμη τοῦ Σταυροῦ, μόνε φιλάνθρωπε. Δόξα... (Τό ἴδιο).</p>
---	--	--

<p>Καὶ νῦν ... Σταυροθεοτοκίον. Τῷ τιμίῳ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου, φυλαττόμενοι Δέσποινα ἀγνή Θεοτόκε, πᾶσαν προσβολὴν τοῦ πολεμήτορος, ἅπαντες ῥαδίως ἐκτρεπόμεθα· διό σε κατὰ χρέος μακαρίζομεν, ὡς Μητέρα τοῦ φωτός, καὶ μόνην ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν. ΨΑΛΜΟΣ Ν'. (50). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35). «Σῶσον ὁ Θεός. . . ». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37). Βιβλικά ῥαδί. Ὡδὴ Α'. καὶ Β'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 116-118-124). Ὡδὲς Γ'. Ἅγιός εἰ Κύριε... (Συλλειτουργ. Σελ. 124-125). Ὡδὲς Δ'. Ε'. ΣΤ'. Ζ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργ. Σελ. 126-128-130-131-135). Ὡδὴ Η'. «Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα ... ». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 135-137). Ὡδὴ Θ'. «Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ...». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 137-138). Κανόνες. Ὡδὴ Α'. Τοῦ Μηναίου. Ὡδὴ Γ'. Τοῦ Τριωδίου. Σταυρώσωμεν τὰ μέλη δι' ἐγκρατείας, νήψωμεν εἰς προσευχὰς ὡς γέγραπται, καὶ κατ' ἴχνος πολιτευσώμεθα, τοῦ παθόντος, καὶ πάθη ἐκθανατώσαντος. Ἐμέσαντες τὴν ἔμπικρον, ἁμαρτίαν</p>		<p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Προσπετευόμενοι ἀπὸ τὸν Τίμιον Σταυρὸ τοῦ Υἱοῦ σου, Κυρία ἀγνή Θεοτόκε, ὅλοι τρέπουμε σέ φυγὴ εὐκόλα κάθε ἐπίθεση τοῦ ἐχθροῦ· Γι' αὐτό, ὅπως ὀφείλουμε, σέ μακαρίζουμε ὡς Μητέρα τοῦ φωτός καὶ μόνη ἐλπίδα τῶν ψυχῶν μας. Ὁ Ν'. Ψαλμός. (50). (Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35). Σῶσον ὁ Θεός... (Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37). Βιβλικές Ὡδὲς. Ὡδὴ Α'. Β'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικό. Σελ. 116-118-124). Ὡδὴ Γ'. «Ἅγιος εἶ, Κύριε... ». (Συλλειτουργικό. Σελ. 124-125). Ὡδὲς Δ'. Ε'. ΣΤ'. Ζ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 126-128-130-131-134). Ὡδὴ Η'. «Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ...». (Συλλειτουργικό. Σελ. . 135-137). Ὡδὴ Θ'. «Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ παιδός...». (Συλλειτουργικό. Σελ. 137-138). Κανόνες. Ὡδὴ Α'. Γ'. Τοῦ Μηναίου. Ὡδὴ Γ'. Τοῦ Τριωδίου. Ἄς σταυρώσωμε τὰ μέλη μας μέ τὴν ἐγκράτεια· Ἄς μείνουμε νηφάλιοι στίς προσυχές, ὅπως εἶναι γραμμένο, καὶ ἄς ζήσωμε ἀκολουθώντας τὰ ἴχνη τοῦ Χριστοῦ πού ἔπαθε καὶ θανάτωσε τὰ πάθη. Ἀφοῦ ἐμέσωμε (κάνουμε ἐμετό) τὴ γεμάτη μέ πί-</p>
--	--	--

σπεύσωμεν, τῷ τὴν χολὴν θελήματι, γευσαμένῳ
εὐαρεστήσαι Χριστῷ, τῷ Σταυρῷ καθελόντι τὸν
ἀρχέκακον.

Συνήθειαν λαβοῦσα, ἡ ἀμαρτία ἔλκει με, εἰς
παντελῆ ἀπώλειαν, ἀλλὰ σὺ με ἐκ ταύτης
λύτρωσαι, τῷ Σταυρῷ σου οἰκτίρμον πολυέλεε.

Θεοτοκίον.

Δεσπόζουσα ἀπάντων, τῶν ποιημάτων
Δέσποινα, ὡς τὸν Δεσπότην τέξασα, τῆς δουλείας
με ἐλευθέρωσον, τοῦ δολίου καὶ μόνου
πολεμήτορος.

Τριῶδιον. Ἔτερος.

Τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ τὴν ἐγκράτειαν, τῷ
Κόσμῳ ἐξήνθησεν, ἦν ἐκ πόθου, ἀσπασάμενοι
τρυφήσωμεν, παγκαρπίαν τῶν θείων ἐντολῶν
τοῦ Χριστοῦ.

Ἐγκράτειαν παθῶν καὶ νῦν φέροντες, τὴν
σάρκα σταυρώσωμεν τῷ Κυρίῳ, καὶ νεκρόν, αὐτῆς
τὸ φρόνημα, ἀποδείξωμεν πάντες τῇ ἐνθέῳ ζωῇ.

Δόξα...

Τὰ τρία τῆς μιᾶς μορφῆς πρόσωπα, δοξάζω
Πατέρα Υἱὸν καὶ Πνεῦμα, ἐν τῷ κράτος τῆς
Θεότητος, βασιλείαν ἀπάντων, καὶ λαμπρότητα.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ὁ Τόκος σου Ἀγνή φρικτὸς πέφυκε· Θεὸς γὰρ
ὑπάρχει ἐνανθρωπήσας, ὁ ἀνάρχως ἐκ Πατρὸς
γεννηθεὶς, καὶ ἐκ σοῦ ἐπ' ἐσχάτων πλὴν ἀνδρὸς
κηθεὶς.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

κρα ἀμαρτία, ἄς βιασθοῦμε νὰ εὐαρεστήσουμε στὸν
Χριστό, πού γεύθηκε τὴ χολή μέ τὴ θέλησή του, καί μέ
τόν Σταυρό ἔβγαλε ἀπὸ τὴ μέση τὸν ἀρχηγό τοῦ κακοῦ.

Ἀφοῦ ἔγινε συνήθεια ἡ ἀμαρτία, μέ σέρνει σέ
ὀλοκληρωτικὴ ἀπώλεια· Ἀλλὰ ἐσύ λύτρωσέ με ἀπ'
αὐτὴν μέ τό Σταυρό σου, Εὐσπλαχνε πολυέλεε.

Θεοτοκίο.

Ἐπειδὴ δεσπόζεις (εἶσαι ἀνώτερη) ἀπὸ ὅλα τὰ δημι-
ουργήματα, Κυρία, γιατί γέννησες τὸν Κύριο,
ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ τὴ δουλεία τοῦ ἀπατεώνα καὶ μόνου
ἐχθροῦ.

Τριῶδιον. Ἄλλος.

Τὸ δένδρο τοῦ Σταυροῦ ἀνθίσει στὸν κόσμο τὴν
ἐγκράτεια, τὴν ὁποία ἄς τὴ δεχθοῦμε, καί ἄς
ἀπολαύσουμε ὅλους τοὺς καρπούς τῶν ἐντολῶν τοῦ
Χριστοῦ.

Ἀσκῶντας τὴν ἐγκράτεια τῶν παθῶν, ἄς σταυρώ-
σουμε τὴ σάρκα γιὰ χάρη τοῦ Κυρίου, καί ἄς δείξουμε
ὅλοι νεκροὶ τό σαρκικό φρόνημα μέ τὴν θεάρεστη ζωῇ.

Δόξα...

Δοξάζω τὰ Τρία Πρόσωπα τῆς μιᾶς Μορφῆς, τὸν
Πατέρα, τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Πνεῦμα, τὴ μία δύναμη τῆς Θεό-
τητας, τὴ μία Βασιλεία ὅλων καὶ τὴ λαμπρότητα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Ἡ γέννησή σου, Ἀγνή, ἀποδείχθηκε φρικτὴ ἀπὸ τὴ
φύση της· Διότι εἶναι Θεὸς πού ἔγινε ἄνθρωπος, Αὐτὸς
πού γεννήθηκε προαιώνια ἀπὸ τὸν Πατέρα, καὶ τώρα
τελευταῖα γεννήθηκε ἀπὸ σένα χωρὶς ἄνδρα.

Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Τὴν Σταύρωσιν ὕμνω καὶ τὴν λόγχευσιν, τῆς
θείας Πλευρᾶς σου, ἐξ ἧς τὸ πόμα, τὸ ἀθάνατον
ἀρύομαι, καθ' ἐκάστην Χριστέ, καὶ ἀγιάζομαι.

Ὁ Εἰρμός.

«Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλω
νεκρώσας τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου
ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν
ὑμνούντων σε».

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38).

Καθίσματα. (Τοῦ Μηναίου).

Ωιδές. Δ'. Ε'. ΣΤ'. (Τοῦ Μηναίου).

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 38).

Μαρτυρικόν τοῦ ἤχου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116).

Συναξάριον. (Τοῦ Μηναίου).

Ωιδὴ Ζ'. καὶ Η'. (Τοῦ Μηναίου).

Τοῦ Τριωδίου.

Κάμινος παθῶν, φλογίζει τὴν ψυχὴν μου,
ἀλλὰ τῇ δροσῷ τοῦ ἐλέους σου, ταύτην
καταμάρανον, ὁ πηγάσας ἀπαθείας κρουνοῦς,
Πλευρᾶς ἐξ ἀκηράτου σου, σταυρούμενος
Εὐεργέτα, διὰ πολλὴν συγκατάβασιν.

Ἐψώσας ἡμᾶς, πεσόντας εἰς κακίαν, τῇ ἐν
Σταυρῷ σου ἀνυψῶσαι Χριστέ· ὅθεν ὀλισθήσαντα,
ἁμαρτίας εἰς τὰ βάραθρα, ἀνάγαγε καὶ στήριξον,
πέτρα με σωτηρίας, ὅπως δοξάζω τὸ κράτος σου.

Ἦμνω τὴ Σταύρωση καὶ τὸ τραῦμα τῆς θεϊκῆς
Πλευρᾶς σου ἀπὸ τῆ λόγχη· Ἀπὸ τὴν ὅποια παίρνω
(προμηθεύομαι) τὸ ἀθάνατο ποτό κάθε μέρα, Χριστέ,
καὶ ἀγιάζομαι.

Ὁ Εἰρμός.

Στερέωσέ μας σ' ἐσένα, Κύριε, Ἐσύ πού νέκρωσες μέ
τό ξύλο τὴν ἁμαρτία, καὶ φύτευσε τὸ φόβο σου μέσα
στὶς καρδιές ἡμῶν πού σέ ὑμνοῦμε.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38).

Καθίσματα. (Τοῦ Μηναίου).

Ωιδές. Δ'. Ε'. ΣΤ'. (Τοῦ Μηναίου).

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 38).

Μαρτυρικό τοῦ ἤχου.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116).

Συναξάριο. (Τοῦ Μηναίου).

Ωιδὴ Ζ'. καὶ Η'. (Τοῦ Μηναίου).

Τοῦ Τριωδίου.

Καμίνι τῶν παθῶν φλογίζει τὴν ψυχὴ μου, ἀλλὰ μέ
τῇ δροσιᾷ τοῦ ἐλέους σου καταπράυνέ το, Ἐσύ πού πη-
γασες βρύσες ἀπάθειας ἀπὸ τὴν ἀγνή πλευρά σου, ὅταν
σταυρωνώσουν, Εὐεργέτα, ἀπὸ πολλὴ συμπάθεια.

Ἐψώσες ἡμᾶς πού πέσαμε στὴν κακία μέ τὴν
ἀνύψωσή σου στό Σταυρό, Χριστέ, γι' αὐτό, ἐπειδὴ γλί-
στησα στὰ βάραθρα (στοὺς γκρεμούς) τῆς ἁμαρτίας,
ἀνέβασέ με καὶ στήριξέ με στὴν πέτρα τῆς σωτηρίας,

Λόγχη σου Χριστέ, παθῶν τὴν σηπεδόνα,
ἀποκαθάρας τῆς καρδίας μου, ὄλον με ὑγιώσον,
ὄν ὁ ὄφης ἐτραυμάτισεν, ὁδοῦσιν ἰοβόλοις τε, καὶ
δίδου μοι ἀκλονήτως, θείας πρὸς τρίβους
πορεύεσθαι.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν φαεινὴν, λαμπάδα καὶ λυχνίαν, ἐν ἣ
τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, οἰκῆσαν ἐφώτισε, τοὺς
νυκτώδει συσχεθέντας φθορᾶ, Ἀμίαντε
γεραίρομεν, ἅπαντες, εὐλογοῦντες, Εὐλογημένη
τὸν Τόκον σου.

Τριῶδιον. Ἑτερος.

Τὸν μεταξὺ τῶν ληστῶν, σταυρωθέντα ἐν
ξύλω, καὶ τῇ λόγχη νυγέντα, τὴν ζωήρροτον
πλευράν, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ κρίνων πᾶσαν τὴν γῆν, κριτηρίῳ παρέστης,
ἐρραπίσθης ἐπαίχθης, ἐν Σταυρῷ ἀνηρτήθης,
φθορᾶς με ἀπαλλάττων, τῆς πάλαι ἁμαρτίας, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα
τόν Κύριον.

Θεότης μία Τριάς, ἡ ἀμέριστος φύσις, μεριστὴ
δὲ προσώποις, τὸ ἀνώλεθρον κράτος, Πάτερ Υἱὲ
καὶ Πνεῦμα, σὲ ἀνυμνολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Θεοκυῆτορ Ἀγνή, ἡ οὐράνιος πύλη, ἡ

γιά νά δοξάζω τὴ δύναμή σου.

Ἀφοῦ καθάρισεις, Χριστέ, μέ τὴ λόγχη σου τὴ σαπί-
λα τῆς καρδιάς μου, κάνε με ὀλόκληρο ὑγιῆ, ἐμένα τόν
ὀποῖο ὁ διάβολος σάν φίδι μ' ἐτραυμάτισε μέ τὰ φαρμα-
κερά δόντια του· Καὶ δῶσε μου τὴ δύναμη, νά πορεύομαι
ἀκλόνητα στοὺς θεϊκοὺς δρόμους (στὶς θεϊκὲς ἐντολές).

Θεοτοκίον.

Ἐσένα τὴ φωτεινὴ λαμπάδα καὶ λυχνία, Ἀγνή, μέσα
στὴν ὁποία κατοίκησε ἡ φωτιά τῆς Θεότητος, καὶ φώτι-
σε, αὐτοὺς πού κυριεύθηκαν ἀπὸ τὴ φθορὰ τὴ σκοτεινὴ
ὡς νύχτα, σὲ ἐγκωμοιάζουμε ὅλοι δοξάζοντας, Εὐλογη-
μένη, τὸν Υἱό σου.

Τριῶδιο. Ἄλλος.

Αὐτόν πού σταυρώθηκε ἐπάνω στό ξύλο μεταξὺ
τῶν ληστῶν, καὶ τραυματίσθηκε μέ τὴ λόγχη στή ζωο-
πάροχη πλευρά του, ὑμνεῖτε, δοξολογεῖτε καὶ
ὑπερυψώνετε τον σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἐσύ πού κρίνεις ὅλη τὴ γῆ παρουσιάσθηκες σὲ δι-
καστήριο, δέχθηκες ραπίσματα, ἐμπαιγμούς, κρεμά-
σθηκες σὲ Σταυρό, γιά νά μᾶς ἀπαλλάξεις γιά πάντα
ἀπὸ τὴν παλαιὰ ἁμαρτία.

Δοξολογοῦμε Πατέρα Υἱό καὶ Ἅγιο Πνεῦμα τόν Κύ-
ριο.

Ἁγία Τριάδα, μία Θεότητα, ἀδιαίρετη οὐσία, ἡ
ὀποία ὁμως διακρίνεται σὲ Πρόσωπα, ἡ ἄφθαρτη δύνα-
μη, Πατέρα, Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, σὲ ἀνυμνολογοῦμε σὲ
ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἀγνή Θεογεννήτρια, ἡ οὐράνια πύλη, ἡ θύρα τῆς

σωτήριος θύρα, πάντων τῶν Χριστιανῶν, τὴν δέησιν προσδέχου, τῶν σέ μακαριζόντων, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σταυρὲ Χριστοῦ ὁ Ληστήν, ὀδηγήσας πρὸς πίστιν, καὶ ἐμὲ πρὸς τὸν δρόμον, εὐτόνως τῶν Νηστειῶν, ἀξίωσον προφθάσαι, εἰς τὴν προσκύνησίν σου, καὶ ζωοποιηθῆναι.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

«Τὸν ἐν τῇ βάρῃ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τὸ θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαντα ποτέ, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας».

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40).

Ωιδὴ Θ'. Τοῦ Τριωδίου.

Ἡλίου φαιδρότερον, Νηστεία ἀναλάμψασα, ἡ πολύφωτος χάρις εὐαγγελίζεται, πᾶσι τοῦ Σταυροῦ τὰς ἀκτίνας, καὶ τὰς αὐγὰς, τοῦ τιμίου Πάθους, καὶ τῆς Ἀναστάσεως, τὴν ἡμέραν τὴν σωτήριον.

Ἀγνείαν ποθήσωμεν, πορνείαν ἀποφύγωμεν, τὴν ὄσφυν σωφροσύνη περιζωσώμεθα, ὅπως καθαροὶ ἐποφθῶμεν, τῷ καθαρῷ, καὶ μόνῳ ἐκ πάντων, ζητοῦντι τὴν κάθαρσιν, τῷ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χριστέ ἐκ τοῦ φόβου σου, καθήλωσον τὰς σάρκας μου, ὁ Σταυρῷ προσηλώσας, τὴν

σωτηρίας ὅλων τῶν χριστιανῶν δέξου τὴ δέηση, αὐτῶν πού σέ μακαρίζουν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ, πού ὀδήγησες τὸ Ληστή στήν πίστη, ἀξίωσε κι ἐμένα ἀκολουθώντας μέ δύναμη τὸ δρόμο τῶν νηστειῶν, νά προφθάσω νά σέ προσκυνήσω, καὶ νά πάρω ζωή.

Ὑμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Ὁ Εἰρμός.

Αὐτόν (τόν Θεό) πού κάποτε στό ὄρος Σινᾶ προεικόνισε στό Μωϋσῆ μέ τὴ βάρη τὸ θαῦμα τῆς Παρθένου, ὑμνεῖτε, δοξολογεῖτε, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40).

Ωιδὴ Θ'. Τοῦ Τριωδίου.

Λάμποντας πιό λαμπρά ἀπὸ τὸν ἥλιο ἡ Νηστεία, ἡ πολύφωτη χάρις, ἀναγγέλλει σέ ὅλους τὴ χαρμόσυνη ἀγγελία, τίς ἀκτῖνες τοῦ Σταυροῦ, καὶ τίς λάμπεις τοῦ Τιμίου Πάθους, καὶ τὴ σωτηριώδη ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως.

Ἄς ποθήσουμε τὴν ἀγνότητα, ἄς ἀποφύγουμε τὴν πορνεία, ἄς ζώσουμε μέ σύνεση τὴ μέση μας, γιὰ νά ἐμφανισθοῦμε καθαροὶ στόν μόνο καθαρὸ, τὸν Σωτήρα τῶν ψυχῶν μας, ὁ ὁποῖος ζητεῖ ἀπο ὅλους τὴν κάθαρση.

Χριστέ μου, μέ τὸ φόβο σου κράτησε καθηλωμένα τὰ σαρκικά πάθη μου· Ἐσύ πού κάρφωσες στό Σταυρὸ

ἀμαρτίαν Ἀδάμ, λῦσον τῶν κακῶν μου τὴν δέσιν·
τοῦ πονηροῦ σύντριψον τὰ βέλη, τῇ λόγχῃ σου
Δέσποτα, καὶ τῆς τούτου βλάβης ῥῦσαί με.

Θεοτοκίον.

Κριτὴν δικαιοτάτον, καὶ μόνον εὐδιάλλακτον,
ἢ τεκοῦσα Παρθένε, Χριστὸν τὸν Κύριον, ῥῦσαί με
τῆς κρίσεως Κόρη, καὶ τοῦ πυρός, καὶ τῆς
τιμωρίας, ἣν μοι προεξένησεν, ἀμαρτίας ἢ
ἀπόλαυσις.

Εἰρμός Ἄλλος.

Ὡ τῆς εὐσπλαχνίας σου! ὅτι Σταυρὸν
ἠνέσχου, ἤλους καὶ λόγχην Κύριε, δι' ἐμὲ τὸν
κατάκριτον φθορᾶ· διὸ ὑμνῶ σε, Χριστέ.

Τὸν Σταυρὸν, τὸν κάλαμον, τοὺς ἤλους καὶ
τὴν λόγχην, τὰ ζωηρά σου Πάθη, πᾶς ὁ λαὸς
προσκυνοῦντες, ἐν ᾠδαῖς Χριστέ ὑμνοῦμέν σε.

Δόξα...

Μονὰς τρισυπόστατε, Τριάς ἐνικωτάτη,
Κυριαρχία φύσις, ἰσοκλεής, Πάτερ Υἱέ, καὶ θεῖον
Πνεῦμα, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Χαίροις ἰλαστήριον, τοῦ Κόσμου Θεοτόκε, ἐν
ᾧ προσφεύγοντες πάντες ἀμαρτωλοί, πρὸς Θεὸν
καταλλαγὰς αἰεὶ εὐρίσκομεν.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῷ Σταυρῷ σου Κύριε, καὶ ἐνδυναμώσας,
τῶν Νηστειῶν μοι δώρησαι Ἀγαθέ, εὐσθενῶς
ἀποπληρῶσαι τὴν περίοδον.

Ὁ Εἰρμός.

τὴν ἀμαρτία τοῦ Ἀδάμ, λῦσε τὰ δεσμά τῶν κακῶν μου·
Σύντριψε τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ μέ τῇ λόγχῃ σου, Κύριε,
καὶ ἀπάλλαξέ με ἀπὸ τῆ βλάβῃ ἐκείνου.

Θεοτοκίον.

Ἐσύ πού γέννησες, Παρθένε, τὸν δικαιοτάτο Κριτὴ
καὶ μόνο ἔτοιμο γιὰ συμφιλίωση, ν Χριστό τὸν Κύριο,
ἀπάλλαξέ με, Κόρη, ἀπὸ τὴν καταδίκη καὶ τῆ φωτιά καὶ
τὴν τιμωρία, τὴν ὁποία μοῦ προξένησε ἢ ἀπόλαυση τῆς
ἀμαρτίας.

Εἰρμός ἄλλος.

Ὡ στήν εὐσπλαχνία σου! γιατί ἀνέχθηκες Σταυρό,
καρφιά καὶ λόγχη, Κύριε, γιὰ μένα τὸν καταδικασμένο
στή φθορά· γι' αὐτό, Χριστέ, σέ ὑμνῶ.

Ὅλος ὁ λαὸς προσκυνώντας τὸν Σταυρό, τὸν κάλα-
μο, τὰ καρφιά καὶ τῇ λόγχη, τὰ Πάθη σου πού δίνουν
ζωή, σέ ὑμνοῦμε, Χριστέ, μέ ᾄσματα.

Δόξα...

Μονάδα τριπρόσωπη, Τριάδα ἀπόλυτα ἐνιαία, Κυ-
ριαρχία καὶ φύση μέ ἴση δόξα, Πατέρα, Υἱέ καὶ Ἅγιο
Πνεῦμα, σῶσε ὅλους ἐμᾶς.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Χαῖρε πηγὴ συγχωρήσεως τοῦ κόσμου Θεοτόκε·
στήν ὁποία ὅλοι οἱ ἀμαρτωλοί καταφεύγοντας βρίσκου-
με πάντα συμφιλίωση μέ τό Θεό.

Δόξα σ' ἐσένα, Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Κύριε, ἀφοῦ ἐνισχύσεις κι ἐμένα μέ τό Σταυρό σου,
δός μου τῇ χάρη νά διανύσω μέ δύναμη τὴν περίοδο τῶν
νηστειῶν.

Ὁ Εἰρμός.

«Τὴν ἀγνὴν καὶ ἄχραντον, Μητέρα καὶ Παρθένον, ὧδαῖς ἀσμάτων ἅπαντες οἱ πιστοί, εὐσεβῶς ὡς Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ ἔνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σέ μεγαλύνομεν.

Μικρά Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

Φωταγωγικόν τοῦ ἤχου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 138-139).

Αἶνοι. (Ψαλμοὶ τῶν αἰνῶν).

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43).

Μικρὰ Δοξολογία.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 48-50).

Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 12,-13,-14).

Ἀπόστιχα. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 50).

Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου.

Νηστεία, τῶν λογισμῶν τὰ πάθη, δεῦτε δουλώσωμεν, πνευματικαῖς ἑαυτοὺς πτέρυξι περιστείλαντες, ἵνα τὴν τοῦ ἐχθροῦ, κινουμένην ζάλην, κοῦφοι περάσαντες, ἄξιοι γενώμεθα, τῆς τοῦ Σταυροῦ προσκυνήσεως, τοῦ ὑπὲρ τοῦ Κόσμου σφαγέντος ἑκουσίως, Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ πνευματικῶς ἐορτάσωμεν, τὴν ἐκ νεκρῶν τοῦ

Τὴν ἀγνή, ἀμόλυνη, Μητέρα καὶ Παρθένο ἅς τὴν μεγαλύνουμε, ὡς Θεοτόκο, μέ ὕμνους ἀσμάτων ὅλοι οἱ πιστοὶ μέ εὐσέβεια.

Εἶναι ἄξιο ἀληθινά, νά μακαρίζουμε ἐσένα τὴ Θεοτόκο, τὴν πάντα ἄξια γιά μακαρισμό, καὶ παναμόλυνη, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας· Τὴν πιό τιμημένη ἀπὸ τὰ Χερουβίμ καὶ ἀσύγκριτα πιό ἔνδοξη ἀπὸ τὰ Χερουβίμ, πού γέννησες χωρὶς φθορά τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν πραγματική Θεοτόκο, ἐσένα μεγαλύνουμε.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 40).

Φωταγωγικό τοῦ ἤχου τῆς ἐβδομάδας.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 138-139).

Αἶνοι. (Ψαλμοὶ τῶν αἰνῶν).

(Συλλειτουργικό. Σελ. 40-42,-43).

Μικρὴ Δοξολογία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 48-50).

Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 12,-13,-14).

Ἀπόστιχα. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 50).

Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου.

Μέ τὴ νηστεία ἐλάτε, ἅς ὑποδουλώσουμε τὰ πάθη τῶν λογισμῶν, ἀφοῦ στολίσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας μέ πνευματικὰ φτερά· Ὡστε, ἀφοῦ περάσουμε ἀνάλαφροι τὴ ζάλη τοῦ ἐχθροῦ πού κινεῖται ἐναντίον μας, νά γίνουμε ἄξιοι, νά προσκυνήσουμε τόν Σταυρό τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, πού θυσιάσθηκε θεληματικά γιά τόν κόσμο, καὶ νά γιορτάσουμε πνευματικά τὴν Ἀνάσταση τοῦ Σω-

Σωτήρος Ἀνάστασιν, ἐπ' ὄρους ἀρθέντες,
Μαθηταῖς συνδοξάσωμεν, τὸν ἐξουσίαν λαβόντα
παῖσαν, Υἱὸν ἐκ Πατρὸς ἐν Πνεύματι ἀγίῳ τὸν
φιλόανθρωπον. (Δίς).

Μαρτυρικὸν.

Μάρτυρες Χριστοῦ οἱ ἀήττητοι, οἱ νικήσαντες
τὴν πλάνην, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἐπ' ἐλπίδι
ἀναστῆναι εἰς αἰώνιον ζωὴν, τυράννων ἀπειλὰς
οὐκ ἐπτοήθητε, βασάνοις αἰκιζόμενοι
εὐφραίνεσθε, καὶ νῦν τὰ αἵματα ὑμῶν γέγονεν
ιάματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πρεσβεύσατε, τοῦ
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα...Καὶ νῦν...Σταυροθεοτοκίον.

Τί τὸ ὀρώμενον θέαμα, ὃ τοῖς ἐμοῖς
ὀφθαλμοῖς, καθορᾶται, ὦ Δέσποτα; ὁ συνέχων
ἅπασαν, Κτίσιν ξύλω ἀνήρησαι, καὶ θανατοῦσαι,
ὁ παῖσιν νέμων ζωὴν, ἡ Θεοτόκος κλαίουσα
ἔλεγεν, ὅτε ἐώρακεν, ἐν Σταυρῷ ἡ Πάναγνος, τὸν
ἐξ αὐτῆς, ἀρρήτως ἐκλάμψαντα, Θεὸν καὶ
ἄνθρωπον.

Ἀγαθὸν τό ἐξομολογεῖσθαι... Καὶ ὑπόλοιπα.

(Ὁρθρος Καθαρᾶς Δευτέρας. Σελ. 127-128).

Κύριε, ἐλέησον. (Μ').

Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ. (Σελ. 128).

Καὶ εὐθέως αἱ ὼραι.

ΩΡΑ Α'.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 139-146-147).

ΩΡΑ Γ'.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 147-153).

τήρα· Ἀφοῦ ὑψωθοῦμε ἐπάνω σέ πνευματικὸ ὄρος, ἅς
δοξάσωμε μαζί μέ τούς Μαθητές τόν φιλόανθρωπο Υἱό,
πού ἔλαβε κάθε ἐξουσία ἀπό τόν Πατέρα, μέ τή συνε-
ργασία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. (Δίς).

Μαρτυρικό.

Ἀνίκητοι Μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ, πού νικήσατε τήν
πλάνη μέ τή δύναμη τοῦ Σταυροῦ, μέ τήν ἐλπίδα ὅτι θά
ἀναστηθεῖτε γιά τήν αἰώνια ζωή, δέν φοβηθήκατε τίς
ἀπειλές τῶν τυράννων, καί ἐνῶ σᾶς πλήγωναν μέ βά-
σανα χαιρόσασταν· Καί τώρα τὰ αἵματά σας, ἔγιναν
θεραπείες (φάρμακα) γιά τίς ψυχές μας· Πρεσβεύσατε,
νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Τί θέαμα εἶναι αὐτό πού βλέπω, τό ὁποῖο φαίνεται
στά μάτια μου, Κύριε; Ἐσύ πού συγκρατεῖς ὅλη τήν κτί-
ση εἶσαι κρεμασμένος σέ ξύλο, καί θανατώνεσαι ἐσύ
πού δωρίζεις σέ ὅλους τή ζωή; ἔλεγε κλαίοντας ἡ Θεο-
τόκος, ὅταν εἶδε ἡ Πάναγνη ἐπάνω στόν Σταυρό, τόν
Θεό καί ἄνθρωπο πού ἔλαμψε (γεννήθηκε) ἀπό αὐτήν
κατά τρόπο μυστηριώδη.

Ἀγαθὸν τό ἐξομολογεῖσθαι... Καὶ ὑπόλοιπα.

(Ὁρθρος Καθαρᾶς Δευτέρας Σελ. 127-128).

Κύριε, ἐλέησον. (Μ').

Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ. (Σελ. 128).

Καὶ ἀμέσως οἱ ὼρες.

ΩΡΑ Α'.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 139-146-147).

Γ'. ΩΡΑ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 147-153).

<p>ΩΡΑ. ΣΤ'.</p> <p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 153-158-160).</p> <p>Εἰς τὴν Τριθέκτην.</p> <p>Τροπάριον τῆς Προφητείας.</p> <p>Οἶδας τὸ πλάσμα ἡμῶν, οἶδας τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν Φιλάνθρωπε, ἡμάρτομεν, ἀλλ' οὐκ ἀπέστημέν σου ὁ Θεός, οὐδὲ διεπετάσαμεν χεῖρας ἡμῶν, πρὸς Θεὸν ἀλλότριον. Φεῖσαι ἡμῶν τῇ σῇ ἀγαθότητι, Εὐσπλαχνε.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν ... (Τὸ αὐτὸ).</p> <p>Προκείμενον.</p> <p>Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλη καρδίᾳ μου. Εὐφρανθήσομαι, καὶ ἀγαλλιάσομαι ἐν σοί.</p> <p>Προφητεία Ἡσαΐου (Β'. 3-11).</p> <p>Τάδε λέγει Κύριος· Ἐκ Σιών ἐξελεύσεται νόμος, καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ. Καὶ κρινεῖ ἀνὰ μέσον τῶν ἐθνῶν, καὶ ἐλέγξει λαὸν πολύν, καὶ συγκόψουσι τὰς μαχαίρας αὐτῶν εἰς ἄροτρα, καὶ τὰς ζιβήνας αὐτῶν εἰς δρέπανα, καὶ οὐ λήψεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος μάχαιραν, καὶ οὐ μάθωσιν ἔτι πολεμεῖν. Καὶ νῦν σύ, οἶκος τοῦ Ἰακώβ, δεῦτε, καὶ πορευθῶμεν ἐν τῷ φωτὶ Κυρίου· ἀνῆκε γὰρ τὸν λαὸν αὐτοῦ, τὸν οἶκον τοῦ Ἰακώβ, ὅτι ἐνεπλήσθη ἡ χώρα αὐτῶν, ὡς τὸ ἀπαρχῆς, κλυδωνισμῶν, ὡς ἡ τῶν ἀλλοφύλων, καὶ τέκνα πολλὰ ἀλλόφυλα ἐγεννήθη αὐτοῖς. Ἐνεπλήσθη γὰρ ἡ χώρα αὐτῶν ἀργυρίου καὶ χρυσίου, καὶ οὐκ ἦν ἀριθμὸς τῶν θησαυρῶν αὐτῶν, καὶ ἐνεπλήσθη</p>		<p>ΣΤ'. ΩΡΑ.</p> <p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 153-158-160 Τριθέκτη.</p> <p>Τροπάριο τῆς Προφητείας.</p> <p>Γνωρίζεις τί πλάσματα εἴμαστε, γνωρίζεις τὴν ἀδυναμία μας, Φιλάνθρωπε· Ἀμαρτήσαμε, ἀλλὰ δέν ἀπομακρυνθήκαμε ἀπὸ σένα, Θεέ μας, οὔτε ὑψώσαμε τὰ χεῖρια σέ ξένο θεό. Σπλαχνίσου μας μέ τὴν ἀγαθότητά σου Εὐσπλαχνε.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν ... (Τὸ ἴδιο).</p> <p>Προκείμενο.</p> <p>Θά σέ δοξολογῶ, Κύριε, μέ ὅλη τὴν καρδιά μου. Θά εὐφρανθῶ, καὶ θά σκιρτήσω ἀπὸ ἀπὸ ἀγαλίαση γιὰ χάρη σου.</p> <p>Προφητεία Ἡσαΐα (Β' . 3-11).</p> <p>Αὐτά λέγει ὁ Κύριος· Ἀπὸ τῆ Σιών θά βγεῖ νόμος, καὶ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ λόγος Κυρίου. Καί θά κάνει κρίση μεταξύ τῶν ἐθνῶν, καὶ θά ἐλέγξει πολὺ λαό, καὶ θά μετατρέψουν τὰ μαχαίρια τους σέ ἄροτρα (ἀλέτρια) καὶ τὰ δόρατά τους σέ δρεπάνια, καὶ δέ θά σηκώσει πλέον μαχαίρι ἔθνος ἐναντίον ἔθνους, καὶ δέν θά μαθαίνουν πλέον νά πολεμοῦν μεταξύ τους. Καὶ τώρα, λαέ τοῦ Ἰακώβ, ἐλάτε νά βαδίσουμε στό φῶς τοῦ Κυρίου. Βέβαια ἐγκατέλειψε ὁ Θεός τό λαό του, τὴ γενιά τοῦ Ἰσραήλ, διότι γέμισε ἡ χώρα τους ἀπὸ μαντεῖες, ὅπως ἦταν πρὶν ἔλθουν οἱ Ἰσραηλίτες, ὅπως ἡ χώρα τῶν Φιλισταίων, καὶ γεννήθηκαν πολλὰ παιδιά ἀπὸ τὴν ἐπιμιξία τους μέ αὐτούς. Διότι γέμισε ἡ χώρα τους ἀπὸ παράνομο ἀσῆμι καὶ χρυσάφι, καὶ ἦταν ἀμέτρητοι οἱ θησαυροί</p>
---	--	---

ἡ γῆ ἵππων, καὶ οὐκ ἦν ἀριθμὸς τῶν ἀρμάτων αὐτῶν, καὶ ἐνεπλήσθη ἡ γῆ βδελυγμάτων τῶν ἔργων τῶν χειρῶν αὐτῶν, καὶ προσεκύνησαν, οἷς ἐποίησαν οἱ δάκτυλοι αὐτῶν. Καὶ ἔκυψεν ἄνθρωπος, καὶ ἐταπεινώθη ἀνὴρ, καὶ οὐ μὴ ἀνοίσω αὐτούς. Καὶ νῦν εἰσέλθετε εἰς τὰς πέτρας, καὶ κρύπτεσθε εἰς τὴν γῆν, ἀπὸ προσώπου τοῦ φόβου Κυρίου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὅταν ἀναστῆ θραῦσαι τὴν γῆν. Οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ Κυρίου, ὑψηλοί, ὁ δὲ ἄνθρωπος ταπεινός, καὶ ταπεινωθήσεται τὸ ὕψος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὑψωθήσεται Κύριος μόνος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

Προκείμενον.

Δίκαιος Κύριος, καὶ δικαιοσύνας ἠγάπησεν.

Στίχ. Ἐπὶ τῷ Κυρίῳ πέποιθα, πῶς ἐρεῖτε τῇ ψυχῇ μου;

Τάλοιπά τῆς ΣΤ'. Ὁρας.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 158-160).

Θ'. ΩΡΑ'.

(Συλλειτουργικόν. 160-167-173).

ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

(ΚΑΘΑΡΗ ΤΕΤΑΡΤΗ).

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

Τά «Πρὸς Κύριον...».

(Σελ. 326-335).

τους· Καὶ γέμισε ἀπὸ ἄλογα ἡ γῆ τους, καὶ ἦταν ἀναρίθμητα τὰ ἄρματά τους· Καὶ γέμισε ἡ χώρα ἀπὸ μισητὰ εἶδωλα, ἔργα τῶν χειρῶν τους, καὶ προσκύνησαν αὐτὰ τὰ εἶδωλα ποὺ κατασκεύασαν τὰ δάχτυλά τους. Καὶ ἔσκυψε ὁ κοινὸς ἄνθρωπος μπροστά τους, καὶ ταπεινώθηκε ὁ ἐπίσημος ἄνδρας· Δέν θά τοὺς συγχωρήσω γι' αὐτό. Καὶ τώρα, ἐμπρός, μπῆτε μέσα στὶς πέτρες, καὶ κρυφθεῖτε μέσα στὴ γῆ, μπροστά στό φόβο τοῦ Κυρίου, καὶ μπροστά στὴ δόξα τῆς δυνάμεώς του, ὅταν σηκωθεῖ νά συντρίψει τὴ χώρα. Διότι τὰ μάτια τοῦ Κυρίου βλέπουν ψηλά (μεγαλόπρεπα), ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ταπεινός· Καὶ θά ταπεινωθεῖ ἡ ἔπαρση τῶν ἀνθρώπων, καὶ θά ὑψωθεῖ μόνος ὁ Κύριος κατὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη.

Προκείμενο.

Ὁ Κύριος εἶναι δίκαιος καὶ ἀγαπᾷ τὴ δικαιοσύνη.

Στίχ. Στόν Κύριο στηρίζεται ἡ πεποίθησή μου· Πῶς θά πεῖτε στήν ψυχὴ μου κάτι ἄλλο;

Τά ὑπόλοιπα τῆς Στ'. Ὁρας.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 158-160).

Θ'. ΩΡΑ'.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 160-167-173).

ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

(ΚΑΘΑΡΗ ΤΕΤΑΡΤΗ).

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

Τά «Πρὸς Κύριον. . . ».

(Συλλειτουργικό. Σελ. 326-335).

<p>Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9). Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου. Νηστεύοντες, ἀδελφοί, σωματικῶς, νηστεύσωμεν καὶ πνευματικῶς, λύσωμεν πάντα σύνδεσμον ἀδικίας, διαρρήξωμεν στραγγαλιάς, βιαιῶν συναλλαγμάτων· πᾶσαν συγγραφὴν ἄδικον διασπάσωμεν, δώσωμεν πεινῶσιν ἄρτον, καὶ πτωχοὺς ἀστέγους εἰσαγάγωμεν εἰς οἴκους, ἵνα λάβωμεν παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τὸ μέγα ἔλεος. (Δίς).</p> <p>Εἴ τις ἀρετὴ, καὶ εἴ τις ἔπαινος, πρέπει τοῖς Ἁγίοις· ξίφεσι γὰρ ἔκλιναν τοὺς αὐχένας, διὰ σὲ τὸν κλιναντα οὐρανοῦς, καὶ καταβάντα, ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν, διὰ σὲ τὸν κενώσαντα σαυτὸν, καὶ μορφὴν δούλου λαβόντα, ἐταπεινώθησαν ἕως θανάτου, τὴν πτωχείαν σου μιμούμενοι ὧν ταῖς εὐχαῖς, κατὰ τὸ πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.</p> <p>Φεγγοβόλους ὑμᾶς, ὡς ἀστραπὰς εἰς πάντα Κόσμον, Ἰησοῦς ὁ νοητὸς ὄντως ἥλιος ἐξαποστείλας, ἀπεμείωσε ταῖς λαμπρότησι, τοῦ ὑμῶν ἐνθέου κηρύγματος, πλάνης τὸ σκοτός, θεόπται Ἀπόστολοι, καὶ ἐφώτισε τοὺς ἐν ζόφῳ, τῆς ἀγνωσίας κεκρατημένους πονηρῶς, ὄνπερ ἐκδυσωπήσατε, καταπέμψαι καὶ ἡμῖν τὸν φωτισμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.</p> <p>Ἀρετῶν Ἡλιοῦ, προσεπιβὰς ἄρματι θείῳ, τῇ</p>		<p>Κύριε ἐκέκραξα... (Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9). Τροπάρια. (Τοῦ Τριωδίου). Νηστεύοντας, ἀδελφοί σωματικά, ἄς νηστεύουμε καὶ πνευματικά· Ἄς διαλύσουμε κάθε ἄδικη δέσμευση· Ἄς κόψουμε τίς ἀγχόνες τῶν βίαιων συναλλαγῶν· Ἄς σχίσουμε κάθε ἄδικο γραμματίο· Ἄς δώσουμε ψωμί στοὺς πεινασμένους, καὶ ἄς δεχθοῦμε στὰ σπίτια μας φτωχοὺς ἀστέγους, γιὰ νὰ λάβουμε ἀπὸ τὸν Χριστό τό μέγα ἔλεος. (Δίς).</p> <p>Ἄν ὑπάρχει κάποια ἀρετὴ καὶ κάποιος ἔπαινος γι' αὐτήν, ἀρμόζει στοὺς Ἁγίους· Διότι ἔσκυψαν τοὺς αὐχένες τους (τοὺς λαιμούς τους) σὲ ξίφη, γιὰ σένα πού ἔκανες τοὺς οὐρανοῦς νὰ σκύψουν καὶ κατέβηκες. Ἔχυσαν τό αἷμα τους γιὰ σένα πού ἄδειασες τὸν ἑαυτό σου καὶ ἔλαβες δούλου μορφὴ· Ταπεινώθηκαν μέχρι θά- νατου μιμούμενοι τὴ φτώχεια σου (τὴν ταπεινώσή σου)· Μέ τίς εὐχές αὐτῶν, Θεέ μας, ἐλέησέ μας σύμφωνα μέ τό πλήθος τῆς εὐσπλαχνίας σου.</p> <p>Ὡς φεγγοβόλες ἀστραπές σᾶς ἔστειλε σὲ ὅλο τὸν κόσμο ὁ Ἰησοῦς, ὁ ἀληθινὰ πνευματικὸς Ἥλιος, καὶ ὀλιγόστεψε τό σκοτάδι τῆς πλάνης μέ τίς λάμπεις τοῦ θεϊκοῦ σας κηρύγματος, Ἀπόστολοι θεόπτες (πού εἶδατε τό Θεό), καὶ φώτισε, αὐτοὺς πού κρατοῦνταν κακῶς στο σκοτάδι τῆς ἀγνοίας· αὐτὸν παρακαλέστε, νὰ στείλει κάτω σ' ἐμᾶς τό φωτισμό καὶ τό μέγα ἔλεος.</p> <p>Ὁ Ἡλίας ἀφοῦ ἀνέβηκε στό θεϊκό ἄρμα τῶν ἀρετῶν,</p>
---	--	--

νηστεία λαμπρυνθεις ἀνεφέρετο, ἐπὶ τὸ ὕψος τὸ οὐράνιον. Τοῦτον ζήλωσον, ταπεινὴ ψυχὴ μου, καὶ νήστευσον, πάσης κακίας, καὶ φθόνου καὶ ἔριδος, καὶ τρυφῆς ἀπορρεούσης, καὶ ἐνηδόνου, ὅπως ὀδύνην χαλεπὴν ἐκφύγῃς, διαιωνίζουσαν, τῆς γεέννης ἐκβοῶσα τῷ Χριστῷ. Κύριε δόξα σοι.

Ἀπόστολοι θεῖοι, τοῦ Κόσμου θερμότατοι πρεσβευταί, καὶ τῶν ὀρθοδόξων προασπισταί, ἔχοντες παρρησίας τὸ κράτος, πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν αἰτήσασθε, δεόμεθα πανσεβάσμιοι, ἵνα τῶν Νηστειῶν, τὸν ἀγαθὸν καιρὸν, εὐμαρῶς ποιησώμεθα, καὶ τῆς ὁμοουσίας Τριάδος, τὴν χάριν δεξώμεθα. Μεγαλοκήρυκες ἔνδοξοι, εὐχεσθε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Τοῦ Μηναίου.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11).

Προκείμενον.

Σύ, Κύριε, φυλάξαις ἡμᾶς, καὶ διατηρήσαις ἡμᾶς.

Στίχ. Σῶσόν με, Κύριε, ὅτι ἐκλέλοιπεν ὁσιος.

Γένεσις. (Α'. 24-Β', 3)

Εἶπεν ὁ Θεός· Ἐξαγαγέτω ἡ γῆ ψυχὴν ζῶσαν κατὰ γένος, τετράποδα, καὶ ἔρπετά, καὶ θηρία τῆς γῆς, κατὰ γένος, καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεός τὰ θηρία τῆς γῆς, κατὰ γένος αὐτῶν, καὶ τὰ κτήνη, κατὰ γένος αὐτῶν, καὶ πάντα τὰ ἔρπετά τῆς γῆς, κατὰ γένος αὐτῶν. Καὶ εἶδεν ὁ

καὶ ἔγινε λαμπρός μετὰ τὴν νηστεία, ὑψωνόταν στό οὐράνιο ὕψος. Αὐτὸν ζήλεψε, ταπεινὴ ψυχὴ μου, καὶ νήστεψε ἀπὸ κάθε κακία, καὶ ἀπὸ φθόνου πού ὀδηγεῖ στὴ φιλονικία, καὶ ἀπὸ ἀπόλαυση εὐχάριστη πού περνᾷ· Γιὰ νὰ ἀποφύγῃς τὴ φοβερὴ θλίψη τῆς αἰωνίου κολάσεως φωνάζοντας στὸν Χριστό. Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Ἅγιοι Ἀπόστολοι, θερμότατοι πρεσβευτὲς τοῦ κόσμου, καὶ ὑπερασπιστὲς τῶν ὀρθοδόξων, ἐπειδὴ ἔχετε τὴ δύναμη τοῦ θάρρους πρὸς τὸν Χριστὸ τὸν Θεὸν ἡμῶν, παρακαλοῦμε, πανσεβάσμιοι, νὰ ζητήσετε γιὰ μᾶς, νὰ διανύσουμε εὐκόλα τὸν ἀγαθὸ καιρὸ τῶν νηστειῶν, καὶ νὰ δεχθοῦμε τὴ χάρη τῆς ὁμοουσίας Τριάδας· Ἐνδοξοὶ μεγάλοι κήρυκες, εὐχεσθε γιὰ τίς ψυχές μας.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Τοῦ Μηναίου.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11).

Προκείμενο.

Ἐσύ, Κύριε, εἶθε νὰ μᾶς διαφυλάξεις καὶ νὰ μᾶς διατηρήσεις.

Στίχ. Σῶσε με, Κύριε, (ἀπὸ τὸ κακό), διότι χάθηκαν οἱ ἐνάρετοι ἄνθρωποι.

Γένεση. (Α'. 24-Β'. 3).

Εἶπε ὁ Θεός, ἃς βγάλῃ ἡ γῆ ζῶα διαφόρων εἰδῶν, τετράποδα καὶ ἔρπετά καὶ θηρία τῆς γῆς τὸ καθένα κατὰ τὸ εἶδος του· Καὶ ἔγινε ἔτσι. Καὶ δημιούργησε ὁ Θεός τὰ ἄγρια θηρία τῆς γῆς τὸ καθένα κατὰ τὸ εἶδος του, καὶ τὰ ἡμερᾶ κτήνη, τὸ καθένα κατὰ τὸ εἶδος του, καὶ ὅλα τὰ ἔρπετά τῆς γῆς τὸ καθένα κατὰ τὸ εἶδος του. Καὶ εἶδε

Θεός ὅτι καλά. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Ποιήσωμεν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα ἡμετέραν, καὶ καθ' ὁμοίωσιν, καὶ ἀρχέτωσαν τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῶν κτηνῶν, καὶ πάσης τῆς γῆς, καὶ πάντων τῶν ἔρπετῶν, τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεός τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς. Καὶ εὐλόγησεν αὐτούς ὁ Θεός, λέγων· Αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς, καὶ ἄρχετε τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ πάσης τῆς γῆς, καὶ πάντων τῶν ἔρπετῶν, τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· ἰδοὺ δέδωκα ὑμῖν πάντα χόρτον σπόριμον σπείρον σπέρμα, ὃ ἐστὶν ἐπάνω πάσης τῆς γῆς, καὶ πᾶν ξύλον, ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ καρπὸν σπέρματος σπορίμου, ὑμῖν ἔσται εἰς βρώσιν, καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, καὶ πᾶσι τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ, καὶ παντὶ ἔρπετῷ ἔρποντι ἐπὶ τῆς γῆς, ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ πνοὴν ζωῆς, καὶ πάντα χόρτον χλωρὸν εἰς βρώσιν. Καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ εἶδεν ὁ Θεός τὰ πάντα, ὅσα ἐποίησε, καὶ ἰδοὺ, καλὰ λίαν. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα ἕκτη. Καὶ συνετελέσθησαν ὁ οὐρανός καὶ ἡ γῆ, καὶ πᾶς ὁ κόσμος αὐτῶν. Καὶ συνετέλεσεν ὁ Θεός ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἕκτῃ τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἃ ἐποίησε, καὶ κατέπαυσεν ὁ Θεός ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὧν

ὁ Θεός, ὅτι ἦταν ὡραῖα. Καὶ εἶπε ὁ Τριαδικός Θεός· Τώρα ἄς δημιουργήσουμε ἄνθρωπο σύμφωνα μὲ τὴ δική μας εἰκόνα (μὲ θεϊκά χαρίσματα), καὶ νὰ ἔχει προορισμὸ καὶ δυνατότητα, νὰ μοιάσει μ' ἐμᾶς· Καὶ αὐτοὶ (ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα) ἄς ἐξουσιάζουν τὰ ψάρια τῆς θάλασσας, καὶ τὰ πετεινά τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὅλα τὰ κτήνη, καὶ ὅλη τὴ γῆ, καὶ ὅλα τὰ ἔρπετά πού ἔρπουν ἐπάνω στὴ γῆ. Καὶ ἔπλασε ὁ Θεός τὸν ἄνθρωπο, κατ' εἰκόνα Θεοῦ (μὲ θεῖα χαρίσματα) τὸν ἔπλασε· Τὸς ἔπλασε ἄνδρα καὶ γυναῖκα. Καὶ τοὺς εὐλόγησε ὁ Θεός λέγοντας· Νὰ αὐξάνεσθε, καὶ νὰ πολλαπλασιάζεσθε, καὶ νὰ γεμίσετε τὴ γῆ, καὶ νὰ γίνετε κύριοί της· Καὶ νὰ ἐξουσιάζετε τὰ ψάρια τῆς θάλασσας, καὶ τὰ πετεινά τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὅλα τὰ κτήνη, καὶ ὅλη τὴ γῆ, καὶ ὅλα τὰ ἔρπετά πού ἔρπουν ἐπάνω στὴ γῆ. Καὶ εἶπε ὁ Θεός· Νὰ, σὰς ἔδωσα ὅλα τὰ εἶδη τῶν χόρτων, πού ἔχουν μέσα τους σπέρματα καὶ εἶναι ἀπλωμένα σὲ ὀλόκληρη τὴ γῆ· Καὶ κάθε δένδρο πού ἔχει μέσα του καρπὸ γιὰ τροφή σας, καὶ σπέρμα γιὰ τὸν πολλαπλασιασμό του, ὅλα αὐτὰ θὰ εἶναι γιὰ τὴ διατροφή σας. Ἐπίσης γιὰ ὅλα τὰ θηρία τῆς γῆς, καὶ γιὰ ὅλα τὰ πετεινά τοῦ οὐρανοῦ, καὶ γιὰ κάθε ἔρπετό, πού σέρνεται ἐπάνω στὴ γῆ, πού ἔχει μέσα του ζωντανή ψυχὴ, δίνω ὡς τροφή κάθε χλωρὸ χόρτο. Καὶ ἔγινε ἔτσι. Καὶ ἐπιθεώρησε ὁ Θεός ὅλα ὅσα δημιούργησε, καὶ νὰ, ἦταν πολὺ ὡραῖα. Καὶ βράδυνασε καὶ ξημέρωσε καὶ ἔγινε ἡ ἕκτη ἡμέρα. Καὶ ἔτσι τελείωσε ὁ οὐρανός καὶ ἡ γῆ καὶ ὅλος ὁ στολισμὸς τους. Καὶ τελείωσε ὁ Θεός κατὰ τὴν ἕκτη ἡμέρα τὰ ἔργα του, πού ἔκανε· Καὶ ἀναπαύθηκε κατὰ τὴν ἑβδομὴ ἡμέρα ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα του, πού

ἐποίησε. Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην, καὶ ἡγίασεν αὐτήν, ὅτι ἐν αὐτῇ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὧν ἤρξατο ὁ Θεὸς ποιῆσαι.

Προκείμενον.

Ἐπίβλεψον, εἰσάκουσόν μου, Κύριε ὁ Θεός μου.

Στίχ. Ἔως πότε, Κύριε, ἐπιλήση μου εἰς τέλος;

Παροιμῖαι (B', 1-22).

Υἱέ, ἐὰν δεξάμενος ῥῆσιν ἐμῆς ἐντολῆς, κρύψῃς παρὰ σεαυτῷ, ἐπακούσεται σοφίας τὸ οὖς σου, καὶ παραβαλεῖς καρδίαν σου εἰς σύνεσιν· παραβαλεῖς δὲ αὐτήν εἰς νουθέτησιν τῷ υἱῷ σου. Ἐὰν γὰρ τὴν σοφίαν ἐπικαλέσῃ, καὶ τῇ συνέσει δῶς φωνὴν σου, καὶ ἐὰν ζητήσῃς αὐτήν ὡς ἀργύριον, καὶ ὡς θησαυρὸν ἐξερευνήσῃς αὐτήν, τότε συνήσεις φόβον Κυρίου, καὶ ἐπίγνωσιν Θεοῦ εὐρήσεις, ὅτι Κύριος δίδωσι σοφίαν, καὶ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ γνῶσις καὶ σύνεσις. Καὶ θησαυρίζει τοῖς κατορθοῦσι σωτηρίαν, ὑπερασπιεῖ δὲ τὴν πορείαν αὐτῶν, τοῦ φυλάσασθαι ὁδοὺς δικαιωμάτων, καὶ ὁδὸν εὐλαβουμένων αὐτὸν διαφυλάξει. Τότε συνήσεις δικαιοσύνην καὶ κρῖμα, καὶ κατορθώσεις πάντας ἄξονας ἀγαθούς. Ἐὰν γὰρ ἔλθῃ ἡ σοφία εἰς σὴν διάνοιαν, ἡ δὲ αἴσθησις τῇ σῇ ψυχῇ καλὴ εἶναι δόξη, βουλὴ καλὴ φυλάξει σε· ἔννοια δὲ ὁσία τηρήσει σε, ἵνα ῥύσηταί σε ἀπὸ ὁδοῦ κακῆς, καὶ

ἔκανε. Καὶ εὐλόγησε ὁ Θεὸς τὴν ἑβδομὴ ἡμέρα, καὶ τὴν ἡγίασε· Διότι κατ' αὐτήν τὴν ἡμέρα ἀναπαύθηκε ὁ Θεός ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα του, πού ἄρχισε νὰ κάνει ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα.

Προκείμενο.

Ρίξε ἐπάνω μου σπλαχνικὸ βλέμμα, εἰσάκουσέ με, Κύριε Θεέ μου.

Στίχ. Μέχρι πότε, Κύριε, θά μέ λησμονεῖς ὀλοκληρωτικά;

Παροιμῖες. (B'. 1-22).

Παιδί μου, ἂν παραδεχθεῖς τὰ λόγια τῶν ἐντολῶν μου καὶ τὰ φυλάξεις μέ προσοχὴ μέσα σου, τότε τὸ αὐτί σου θά ἀκούσει τὰ λόγια τῆς θείας σοφίας καὶ θά τὰ βάλεις μέσα στὴν καρδιά σου μέ, ἀποτέλεσμα νὰ ἀποκτήσεις σύνεση, καὶ νὰ τὰ χρησιμοποιοεῖς, γιὰ νὰ συμβουλευεῖς σωστά τὸν υἱό σου. Διότι, ἐὰν ἐπικαλεσθεῖς τὴ σοφία καὶ φωνάξεις τὴ σύνεση καὶ ἀναζητήσεις μέ δυνατὴ φωνὴ τὴ γνώση τῆς θεϊκῆς ἀλήθειας, καὶ ἂν τὴν ἀναζητήσεις, μέ τὸν ἴδιο ζῆλο πού ἀναζητοῦν τὸν ἄργυρο (τό ἀσήμι), καὶ ἂν ψάξεις νὰ τὴ βρεῖς, ὅπως ἄλλοι ἀναζητοῦν θησαυρούς, τότε θά κατανοήσεις τὸ φόβο τοῦ Κυρίου καὶ θά βρεῖς τὴν ἀληθινὴ γνώση γιὰ τὸν Θεό. Διότι ὁ Κύριος δίνει τὴ σοφία καὶ ἀπὸ Αὐτὸν προέρχεται ἡ θεωρητικὴ γνώση καὶ ἡ πρακτικὴ σύνεση. Ἡ σοφία αὐτῇ, σ' αὐτούς πού προκόβουν σ' αὐτήν, δίνει ὡς θησαυρό τὴ σωτηρία καὶ προστατεύει τὴν πορεία τους, γιὰ νὰ φυλάξουν τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ Θεός θά διαφυλάξει τὴν πορεία, αὐτῶν πού τὸν εὐλαβοῦνται, (ἀπὸ κάθε κίνδυνο). (Ὅταν ἀποκτήσεις

ἀπὸ ἀνδρὸς λαλοῦντος μηδὲν πιστόν. Ὡ οἱ ἐγκαταλείποντες ὁδοὺς εὐθείας, τοῦ πορευθῆναι ἐν ὁδοῖς σκότους! Ὡ οἱ εὐφραινόμενοι ἐπὶ κακοῖς, καὶ χαίροντες ἐπὶ διαστροφῇ κακῇ! ὦν αἱ τρίβοι σκολιαί, καὶ καμπύλαι αἱ τροχιαὶ αὐτῶν, τοῦ μακρὰν σε ποιῆσαι ἀπὸ ὁδοῦ εὐθείας, καὶ ἀλλότριον τῆς δικαίας γνώμης. Υἱέ, μὴ σε καταλάβῃ βουλή κακῆ, ἢ ἀπολείπουσα διδασκαλίαν νεότητος, καὶ διαθήκην θεῖαν ἐπιλεησμένη· ἔθετο γὰρ παρὰ τῷ θανάτῳ τὸν οἶκον αὐτῆς, καὶ παρὰ τῷ Ἄϊδι μετὰ τῶν γηγενῶν τοὺς ἄξονας, αὐτῆς. Πάντες οἱ πορευόμενοι ἐν αὐτῇ οὐκ ἀναστρέψουσιν, οὐδὲ μὴ καταλάβωσι τρίβους εὐθείας· οὐ γὰρ καταλαμβάνονται ὑπὸ ἐνιαυτῶν ζωῆς. Εἰ γὰρ ἐπορεύοντο τρίβους ἀγαθὰς, εὗροσαν ἂν τρίβους τὰς τῶν δικαίων, λείας. Χρηστοὶ ἔσονται οἰκήτορες γῆς, ἄκακοι δὲ ὑπολειφθήσονται ἐν αὐτῇ, ὅτι εὐθεῖς κατασκηνώσουσι γῆν, καὶ ὅσοι ὑπολειφθήσονται ἐν αὐτῇ. Ὅδοι ἀσεβῶν ἐκ γῆς ὀλοῦνται, οἱ δὲ παράνομοι ἐξολοθρευθήσονται ἀπ' αὐτῆς.

τή θεία σοφία) τότε θά κατανοήσεις τή δικαιοσύνη καί θά κρίνεις δίκαια καί θά κατορθώσεις ὅλες τίς καλές πράξεις. Διότι, ἐάν ἡ σοφία ἔλθει στή διάνοιά σου, καί θεωρήσεις ὅτι εἶναι καλή ἢ σύνεση καί ἡ διάκριση, τότε ἡ καλή ἀπόφαση θά σέ φυλάξει καί ἡ ἀγία σκέψη θά σέ διατηρήσει κοντά στό Θεό, γιά νά σέ γλυτώσει ἀπό τόν ὀλέθριο δρόμο καί ἀπό ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ὀμιλεῖ ἀναξιόπιστα. Ἀλλοίμονο σ' ἐκείνους πού ἐγκαταλείπουν τοὺς ἴσιους δρόμους, γιά νά βαδίσουν στοὺς δρόμους τοῦ σκότους, τῆς ἀπώλειας! Ἀλλοίμονο σ' αὐτούς πού εὐφραίνονται γιά τίς κακίες καί χαίρονται γιά τή διαστροφή πρὸς τό κακό· Αὐτοί, τῶν ὁποίων οἱ δρόμοι εἶναι διεστραμμένοι καί οἱ πορεῖες τους κυκλικές καί δόλιες, γιά νά σέ ἀπομακρύνουν ἀπό τόν εὐθύ δρόμο καί νά σέ ἀποξενώσουν ἀπό τή δίκαιη φρόνηση. Παιδί μου, πρόσεχε νά μὴ σέ κυριεύσει κακὴ θέληση, ἢ ὁποῖα ἐγκατέλειψε τή διδασκαλία πού δέχθηκες ἀπό τή νεότητά σου καί λησμόνησε τό νόμο τοῦ Θεοῦ. Αὐτή ἡ κακὴ θέληση ἔχει τήν κατοικία της κοντά στόν θάνατο καί τήν κατάληξή της στόν ἄδη μαζί μέ τοὺς ἀνθρώπους. Ὅλοι πού βαδίζουν σύμφωνα μέ αὐτήν δέν θά ἐπιστρέψουν στό Θεό καί δέν θά μποῦν στοὺς εὐθεῖς δρόμους· Αὐτοί δέν θά ἔχουν πολλά χρόνια ζωῆς, γιά νά μετανοήσουν· Διότι, ἂν βάδιζαν τοὺς σωστοὺς δρόμους, θά εὗρισκαν τοὺς ὀμαλοὺς δρόμους τῆς δικαιοσύνης. Οἱ ἐνάρετοι θά εἶναι οἱ μόνιμοι κάτοικοι τῆς γῆς καί οἱ ἄκακοι θά μείνουν οἱ κύριοί της. Οἱ δρόμοι τῶν ἀσεβῶν θά χαθοῦν ἀπό τή γῆ, καί οἱ παράνομοι θά ριχθοῦν ἔξω ἀπ' αὐτήν.

<p>(Ἐπεταί Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων).</p> <p>ΤΕΤΑΡΤΗ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ. (ΚΑΘΑΡΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΕΜΠΤΗ). ΜΕΓΑ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 173-197-204). ΤΜΗΜΑ ΤΟΥ ΜΕΓ. ΚΑΝΟΝΟΣ Ἰδιή Α'.</p> <p>Ἐλέησόν με ὁ Θεός, ἐλέησόν με. «Βοηθὸς καὶ σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν, Θεός τοῦ Πατρὸς μου, καὶ ὑψώσω αὐτόν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται». (Δίς).</p> <p>Ἐκ νεότητος Σωτήρ, τὰς ἐντολάς σου παρωθησάμην, ὅλον ἐμπαθῶς, ἀμελῶν, ῥαθυμῶν, παρηλθὸν τὸν βίον· διὸ κράζω σοι Σωτήρ, κἄν ἐν τῷ τέλει Σῶσόν με.</p> <p>Ἐρριμμένον με Σωτήρ, πρὸ τῶν θυρῶν σου κἄν ἐν τῷ γήρει, μή με ἀπορρίψῃς εἰς Ἴδου κενόν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ τέλους, ὡς φιλάνθρωπός μοι δός, παραπτωμάτων ἄφεςιν.</p> <p>Τὴν οὐσίαν μου Σωτήρ, καταναλώσας ἐν ἀσωτία, ἔρημός εἰμι, ἀρετῶν εὐσεβῶν, λιμώπτων δὲ κράζω· Ὁ Πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν, προφθάσας σύ με οἴκτειρον.</p> <p>Ὁ λησταῖς περιπεσών, ἐγὼ ὑπάρχων τοῖς λογισμοῖς μου, ὅλως ὑπ' αὐτῶν τετραυμάτισμαι νῦν, ἐπλήσθην μωλώπων, ἀλλ' αὐτός μοι ἐπιστάς,</p>		<p>(Ἀκολουθεῖ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων).</p> <p>ΤΕΤΑΡΤΗ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ. (ΚΑΘΑΡΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΕΜΠΤΗ). ΜΕΓΑΛΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 173-197-204). ΤΜΗΜΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΝΟΝΑ Ἰδιή Α'.</p> <p>Ἐλέησέ με, Θεέ μου, ἐλέησέ με. Βοηθὸς καὶ σκεπαστής ἔγινε γιὰ τὴ σωτηρία μου· αὐτός εἶναι Θεός μου καὶ θά τόν δοξάσω· εἶναι Θεός τοῦ πατέρα μου καὶ θά τόν ὑψώσω· Διότι εἶναι ὑπερβολικά δοξασμένος. (Δίς).</p> <p>Ἀπὸ τὴ νεότητά μου, Σωτήρα, ἀπώθησα τίς ἐντολές σου, πέρασα ὅλη τὴ ζωὴ μου μένοντας ὑποδουλωμένος στὰ πάθη, μέ ἀμέλεια, μέ ραθυμία (ὀκνηρία)· Γί' αὐτό φωνάζω, Σωτήρα· Ἔστω καὶ στό τέλος σῶσε με.</p> <p>Ὅπως εἶμαι ριγμένος, Σωτήρα, μπροστά στίς πύλες σου, ἀκόμη καὶ τώρα στὰ γηρατεία, μή μέ ἀπορρίψῃς στό χάος τοῦ ἄδη· Ἀλλὰ πρὸ τοῦ τέλους ὡς φιλάνθρωπος, δός μου συγχώρηση τῶν παραπτωμάτων.</p> <p>Ἀφοῦ κατανάλωσα τὴν περιουσία τῆς ψυχῆς στίς ἀσωτίες, εἶμαι ἔρημος ἀπὸ εὐσεβεῖς ἀρετές, καὶ πεινασμένος κράζω· Ἐσύ ὁ Πατέρας τῆς εὐσπλαχνίας πρόφθασε καὶ σπλαχνίσου με.</p> <p>Ἐγὼ εἶμαι αὐτός πού ἔπеса στὰ χέρια τῶν ληστῶν, τῶν λογισμῶν μου· Εἶμαι ὀλόκληρος τώρα τραυματισμένος ἀπ' αὐτοῦς· Εἶμαι γεμᾶτος ἀπὸ πληγές. Ἀλλά</p>
---	--	--

Χριστέ Σωτήρ ιάτρευσον.

Ἐρεύς με προΐδών, ἀντιπαρῆλθε, καὶ ὁ
Λευΐτης, βλέπων ἐν δεινοῖς, ὑπερεῖδε γυμνόν,
ἀλλ' ὁ ἐκ Μαρίας, ἀνατείλας Ἰησοῦς, σὺ ἐπιστάς
με οἴκτειρον.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Σὺ μοι δίδου φωταυγῆ, ἐκ θείας ἄνωθεν
προμηθείας, χάριν ἐκφυγεῖν, τῶν παθῶν
σκοτασμόν· καὶ ἄσαι προθύμως, τοῦ σοῦ βίου τὰ
τερπνά, Μαρία διηγήματα.

Δόξα...

Ὑπερούσιε Τριάς, ἡ ἐν Μονάδι
προσκυνουμένη, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν
βαρύν, τὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι
δός, δάκρυα κατανούξεως.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καὶ προστασία τῶν σέ
ὑμνούντων, ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν,
τὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς Δέσποινα ἀγνή,
μετανοοῦντα δέξαι με.

Ωιδὴ Β'.

«Πρόσεχε, Οὐρανὲ καὶ λαλήσω, καὶ
ἀνυμνήσω Χριστὸν τὸν ἐκ Παρθένου σαρκί,
ἐπιδημήσαντα».

Ὀλίσθησα, ὡς ὁ Δαυῖδ ἀκολάστως, καὶ
βεβορβόρωμαι, ἀλλ' ἀποπλύναις καὶ μέ, Σωτήρ
τοῖς δάκρυσί μου.

Οὐ δάκρυα, οὐδὲ μετάνοιαν ἔχω, οὐδὲ
κατάνυξιν, αὐτός μοι ταῦτα, Σωτήρ, ὡς Θεός

ἔλα Ἐσύ ὁ ἴδιος, Χριστέ Σωτήρα, ἔλα καὶ γιάτρεψέ με.

Ὁ ἱερέας, ἀφοῦ μέ εἶδε πρῶτος, προσπέρασε, καὶ
ὁ Λευΐτης βλέποντάς με μέσα στή συμφορὰ μέ παρά-
βλεψε, καὶ μέ ἄφησε γυμνό· Ἀλλὰ Ἐσύ, ὁ Χριστός πού
ἀντέειλες ἀπὸ τῆ Μαρίας, ἐφανίσου καὶ λυπήσου με.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιά μᾶς.

Δίνε μου τῆ δική σου φωτεινὴ χάρη, πού προέρχεται
ἀπὸ θεϊκὴ φροντίδα ἀπὸ ψηλά, νά ξεφύγω ἀπὸ τό σκο-
τάδι τῶν παθῶν, καὶ νά ὑμνήσω πρόθυμα, Μαρία, τὰ
λαμπρὰ κατορθώματα τῆς ζωῆς σου.

Δόξα...

Ὑπερφυσικὴ Τριάδα, πού σέ προσκυνοῦμε σάν Μο-
νάδα, πᾶρε ἀπὸ ἐμένα τῆ βαριά θηλειὰ τῆς ἁμαρτίας,
καὶ ὡς εὐσπλαχνος δός μου δάκρυα κατανούξεως.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίδα καὶ προστασία, αὐτῶν πού σέ
ὑμνοῦν, πᾶρε ἀπὸ μένα τῆ βαριά θηλειὰ τῆς ἁμαρτίας,
καὶ ὡς Κυρία ἀγνή δέξου με μετανοημένο.

Ωιδὴ Β'.

Πρόσεχε, Οὐρανέ, καὶ θά μιλήσω, καὶ θά ἀνυμνήσω
τόν Χριστό πού ἦλθε ἀνάμεσά μας ἀπὸ Παρθένο μέ
σάρκα.

Γλίστησα, ὅπως ὁ Δαυῖδ στήν ἀκολασία καὶ εἶμαι
βυθισμένος στόν βοῦρκο· Ἀλλὰ μακάρι νά πλύνεις κι
ἐμένα, Σωτήρα, μέ τὰ δάκρυά μου.

Οὔτε δάκρυα, οὔτε μετάνοια ἔχω, οὔτε κατάνυξη·
Ἐσύ ὁ ἴδιος, Σωτήρα, ὡς Θεός δώρισέ μου τα αὐτά.

δώρησαι.

Ἀπώλεσα, τὸ πρωτόκτιστον κάλλος, καὶ τὴν εὐπρέπειάν μου, καὶ ἄρτι κείμαι γυμνός, καὶ καταισχύνομαι.

Τὴν θύραν σου, μὴ ἀποκλείσης μοι τότε, Κύριε, Κύριε, ἀλλ' ἀνοιξόν μοι αὐτὴν μετανοοῦντί σοι.

Ἐνώτισαι, τοὺς στεναγμούς τῆς ψυχῆς μου, καὶ τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν, προσδέχου τοὺς σταλαγμούς· Κύριε σῶσόν με.

Φιλάνθρωπε, ὁ θέλων πάντα σωθῆναι, σὺ ἀνακαλέσαι με, καὶ δέξαι ὡς ἀγαθός, μετανοοῦντά με.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε, Θεοτόκε Παρθένε μόνη πανύμνητε, ἰκέτευε ἐκτενῶς, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τριῶδιον. Ἔτερος.

«Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ μάννα ἐπομβρήσας, καὶ τὸ ὕδωρ ἐκ πέτρας, πηγάσας πάλαι ἐν ἐρήμῳ τῷ λαῷ μου, τῇ μόνη δεξιᾷ, καὶ τῇ ἰσχυί τῇ ἐμῇ».

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ἐνωτίζου, ψυχὴ μου, τοῦ Κυρίου βοῶντος, καὶ ἀποσπᾶσθητι τῆς πρώην ἁμαρτίας, καὶ φοβοῦ ὡς δικαστὴν, καὶ ὡς κριτὴν καὶ Θεόν.

Τίνι ὁμοιώθης, πολυαμάρτητε ψυχῇ; οἴμοι τῷ πρώτῳ Κάϊν, καὶ τῷ Λάμεχ ἐκείνῳ, λιθοκτονήσασα τὸ σῶμα κακουργίας, καὶ κτείναςα τὸν νοῦν, ταῖς παραλόγοις ὁρμαῖς.

Ἐχασα τὴν ὠραιότητα τῆς ἀρχικῆς δημιουργίας μου, καὶ τὴν Ὄμορφιά μου, καὶ τώρα βρίσκομαι πεσμένος καὶ καταντροπιασμένος.

Μὴ μοῦ κλείσεις τότε (στὴν κρίση) τὴ θύρα σου, Κύριε, Κύριε· Ἀλλὰ ἀνοιξέ μου τὴν, τώρα πού μετανοῶ μπροστά σου.

Ἄκουσε τοὺς στεναγμούς τῆς ψυχῆς μου, καὶ δέξου τίς σταλαγματιές τῶν ματιῶν μου, Κύριε, καὶ σῶσε με.

Φιλάνθρωπε, πού θέλεις ὅλοι νὰ σωθοῦν, ἐσύ ἀνακάλεσέ με, καὶ δέξου με ὡς ἀγαθός, καθὼς μετανοῶ.

Θεοτοκίον.

Ἀμόλυντη, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη πανύμνητη, ἰκέτευε διαρκῶς, γιὰ νὰ σωθοῦμε ἐμεῖς.

Τριῶδιο. Ἄλλος.

Δεῖτε, δεῖτε, ὅτι ἐγὼ εἰμαι ὁ Θεός, πού ἔβρεξα τὸ Μάννα, καὶ πηγάσασα παλαιὰ τὸ νερό ἀπὸ πέτρα στὴν ἔρημο γιὰ τὸ λαό μου, μὲ μόνο τὸ δεξιὸ μου χέρι καὶ τὴ δική μου δύναμη.

Δεῖτε, δεῖτε, ὅτι ἐγὼ εἰμαι ὁ Θεός· Ἄκουσε, ψυχὴ μου, τὸν Κύριο πού φωνάζει, καὶ ξέκοψε ἀπὸ τὴν πρώτη ἁμαρτία, καὶ νὰ τὸν φοβᾶσαι, ὡς δικαστὴ καὶ κριτὴ καὶ Θεό.

Μέ ποιόν ὁμοιώθηκες, ψυχὴ μέ τίς πολλές ἁμαρτίες; παρὰ μέ τὸν πρώτο Κάϊν καὶ ἐκείνον τὸν Λάμεχ λιθοβολώντας τὸ σῶμα μέ τίς κακουργίες, καὶ δολοφονώντας τὸ νοῦ μέ τίς παράλογες ὁρμές.

Πάντας τοὺς πρὸ νόμου, παραδραμοῦσα ᾧ
 ψυχῇ, τῷ Σήθ οὐχ ὠμοιώθης, οὐ τὸν Ἐνώς
 ἐμιμήσω, οὐ τὸν Ἐνώχ τῇ μεταθέσει, οὐ τὸν Νῶε,
 ἀλλ' ὠφθης πενιχρά, τῆς τῶν δικαίων ζωῆς.

Μόνη ἐξήνοιξας, τοὺς καταρράκτας τῆς
 ὀργῆς, τοῦ Θεοῦ σου ψυχῇ μου, καὶ κατέκλυσας
 παῖσαν, ὡς γῆν τὴν σάρκα, καὶ τὰς πράξεις, καὶ
 τὸν βίον, καὶ ἔμεινας ἐκτός, τῆς σωστικῆς
 Κιβωτοῦ.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὅλη προθυμία, πόθῳ προσέδραμες Χριστῷ,
 τὴν πρὶν τῆς ἁμαρτίας, ὁδὸν ἀποστραφείσα, καὶ
 ἐν ἀβάτοις ταῖς ἐρήμοις τρεφομένη, καὶ τούτου
 καθαρῶς, τελοῦσα θείας ἐντολάς.

Δόξα...

Ἄναρχε ἄκτιστε, Τριάς ἀμέριστε Μονάς,
 μετανοοῦντά με δέξαι, ἡμαρτηκότα σῶσον· σὸν
 εἶμι πλάσμα μὴ παρίδης, ἀλλὰ φείσαι, καὶ ῥῦσαι,
 τοῦ πυρὸς τῆς καταδίκης με.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Δέσποινα, Θεογεννήτορ ἡ ἐλπίς,
 τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, καὶ λιμὴν τῶν ἐν
 ζάλη, τὸν ἐλεήμονα, καὶ Κτίστην καὶ Υἱόν σου,
 ἰλέωσαι καμοί, ταῖς ἰκεσίαις ταῖς σαῖς.

Ωιδὴ Γ'.

Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν
 ἐντολῶν σου, σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν μου, ὅτι

Ἄφοῦ ἀγνόησες, ψυχῇ μου, ὅλους τοὺς Δικαίους
 πρὸ τοῦ νόμου, δέν ὁμοιώθης μέ τὸν Σήθ, δέν μιμήθη-
 κες τὸν Ἐνώς, οὔτε τὸν Ἐνώχ στὴν ἀνάληψή του, οὔτε τὸ
 Νῶε, ἀλλὰ ἀποδείχθηκες φτωχὴ (στερημένη) ἀπὸ τῆ
 ζωῆ τῶν Δικαίων.

Μόνη σου ἀνοιξες τοὺς καταρράκτες τῆς ὀργῆς τοῦ
 Θεοῦ, ψυχῇ μου, καὶ πλημμύρισες σάν γῆ τὴ σάρκα σου,
 καὶ τίς πράξεις καὶ τὴ ζωὴ σου, καὶ ἔμεινες ἔξω ἀπὸ τὴν
 κιβωτό τῆς σωτηρίας.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιά μᾶς.

Μέ ὅλη τὴν προθυμία καὶ τὸν πόθο ἔτρεξες κοντά
 στόν Χριστό, ἀφοῦ ἀποστράφηκες τὸν προηγούμενο δρό-
 μο τῆς ἁμαρτίας, ζώντας σέ ἔρημους καὶ ἄβατους τό-
 πους, καὶ ἐκτελώντας καθαρὰ τίς θεῖες ἐντολές του.

Δόξα....

Ἄναρχη, ἄκτιστη, Τριάδα ἀχώριστη Μονάδα, δέξου
 με μετανοημένο, ἂν καὶ ἁμάρτησα, σῶσε με· Εἶμαι δικό
 σου πλάσμα, μὴ μέ ἀγνοήσεις, ἀλλὰ λυπήσου με καὶ
 λύτρωσέ με ἀπὸ τὴ φωτιά τῆς καταδίκης.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Ἀμόλυνη Κυρία Θεογεννήτρια, ἡ ἐλπίδα αὐτῶν
 πού καταφεύγουν σ' ἐσένα, τό λιμάνι αὐτῶν πού βρί-
 σκονται μέσα στή ζάλη, τὸν ἐλεήμονα καὶ Κτίστη καὶ
 Υἱό σου κάνε τον συγχωρητικό καὶ γιά μένα μέ τίς
 ἰκεσίες σου.

Ωιδὴ Γ'.

Στερέωσε, Κύριε, ἐπάνω στὴν πέτρα τῶν ἐντολῶν
 σου τὴν καρδιά μου πού ταράχθηκε· Διότι εἶσαι ὁ μόνος

μόνος, Ἅγιος ὑπάρχεις καὶ Κύριος. (Δίς).

Τὴν εὐλογίαν τοῦ Σήμ, οὐκ ἐκληρώσω ψυχὴ ἄθλια, οὐ πλατεῖαν τὴν κατάσχεσιν, ὡς Ἰάφεθ, ἔσχες ἐν τῇ γῆ τῆς ἀφέσεως.

Ἐκ γῆς Χαρρὰν ἔξελθε, τῆς ἀμαρτίας, ψυχὴ μου, δεῦρο εἰς γῆν ῥέουσιν ἀείζων, ἀφθαρσίαν, ἣν ὁ Ἀβραάμ ἐκληρώσατο.

Τὸν Ἀβραάμ ἤκουσας, πάλαι, ψυχὴ μου καταλιπόντα, γῆν πατρώαν, καὶ γενόμενον, μετανάστην, τούτου τὴν προαίρεσιν μίμησαι.

Ἐν τῇ δρυϊ τῇ Μαμβρῆ, φιλοξενήσας ὁ Πατριάρχης, τοὺς Ἀγγέλους ἐκληρώσατο, μετὰ γῆρας, τῆς ἐπαγγελίας τὸ θῆραμα.

Ἰσαὰκ τάλαινα, γνοῦσα ψυχὴ μου καινὴν θυσίαν, μυστικῶς ὀλοκαρπούμενον, τῷ Κυρίῳ, μίμησαι αὐτοῦ τὴν προαίρεσιν.

Τὸν Ἰσμαὴλ ἤκουσας, νῆφε ψυχὴ μου ἐκδιωχθέντα, ὡς παιδίσκης ἀποκύημα, βλέπε μήπως, ὁμοίον τι πάθης λαγνεύουσα.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Συνέχομαι κλύδωνι, καὶ τρικυμῖα Μητερ πταισμάτων· ἀλλ' αὐτὴ με νῦν διάσωσον, καὶ πρὸς ὄρμον, θείας μετανοίας εἰσάγαγε.

Ἰκέσιον δέησιν καὶ νῦν, Ὅσια, προσαγαγοῦσα, πρὸς τὴν εὐσπλαγχνον πρεσβείαις σου, Θεοτόκον, ἀνοιξον τὰς θείας εἰσόδους μοι.

Ἅγιος καὶ Κύριος. (Δίς).

Δέν πῆρες ὡς κληρονομία τὴν εὐλογία τοῦ Σήμ, ἄθλια ψυχὴ· Δέν πῆρες, ὅπως ὁ Ἰάφεθ, εὐρύχωρη τὴν κληρονομία στή γῆ τῆς συγχωρήσεως.

Ψυχὴ μου, βγές ἀπὸ τῆ Χαρρὰν, τῆ γῆ τῆς ἀμαρτίας, καὶ ἔλα σέ γῆ πού τρέχει αἰώνια ζωὴ, ἀφθαρσία, τὴν ὁποία πῆρε ὡς κληρονομία ὁ Ἀβραάμ.

Ἄκουσες, ψυχὴ μου, ὅτι παλαιὰ ὁ Ἀβραάμ ἐγκατέλειψε τὴν πατρικὴ του γῆ, καὶ ἔγινε μετανάστης· Μιμήσου ἐκείνου τὴν προαίρεση.

Στὴ βελανιδιά τοῦ Μαμβρῆ, ἐπειδὴ φιλοξένησε ὁ Πατριάρχης Ἀβραάμ τοὺς Ἀγγέλους, μέσα στὰ βαθιά γηρατεία ἐπῆρε σάν κληρο (λαχεῖο) τὸ ἀνικείμενο τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Θεοῦ (τόν Ἰσαάκ).

Μαθαίνοντας, ταλαίπωρη ψυχὴ μου, ὅτι ὁ Ἰσαάκ ἐπρόκειτο νὰ καεὶ ὀλόκληρος σάν πρωτοφανῆς μυστηριώδης θυσία στὸν Κύριο, μιμήσου τὴν προαίρεση ἐκείνου.

Ἄκουσες, Ψυχὴ μου, ὅτι ὁ Ἰσμαὴλ ἐκδιώχθηκε σάν ἐξώγαμο παιδί ὑπηρέτριας, πρόσεχε μὴν πάθεις κάτι ὅμοιο πέφτοντας στὴν ἀκολασία.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιὰ μᾶς.

Πιέζομαι ἀπὸ τὴ θαλασσοταραχὴ καὶ τὴν τρικυμῖα τῶν σφαλμάτων, Μητέρα· Ἀλλὰ ἐσύ ἡ ἴδια τώρα σῶσε με, καὶ βάλε με μέσα σέ λιμάνι θεϊκῆς μετάνοιας.

Φέρνοντας τώρα τὴν ἱκετευτικὴ δέηση μου, Ὅσια, πρὸς τὴν εὐσπλαγχνη Θεοτόκο μέ τίς πρεσβεῖες σου, ἀνοιξέ μου τίς θεϊκῆς εἰσόδους.

<p>Δόξα...</p> <p>Μονὰς ἀπλὴ ἄκτιστε, ἀναρχε φύσις ἢ ἐν Τριάδι, ὑμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σῶσον, πίστει προσκυνοῦντας τὸ κράτος σου.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Τὸν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον, Υἱὸν ἐν χρόνῳ Θεογεννήτορ, ἀπειράνδρως ἀπεκύησας, ξένον θαῦμα! μείνασα παρθένος θηλάζουσα.</p> <p>Ωιδή. Δ'.</p> <p>«Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι καὶ ἔλεγεν· Ἀκήκοα τὴν ἀκοὴν σου καὶ ἐφοβήθην· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».</p> <p>Τὸ σῶμα κατερρυπώθην, τὸ πνεῦμα κατεσπιλώθην, ὅλως ἠλκώθην, ἀλλ' ὡς ἱατρὸς Χριστὲ ἀμφοτέρω, διὰ μετανοίας μοι θεράπευσον, ἀπόλουσον, κάθαρον, πλῦνον, δεῖξον Σωτῆρ μου, χιόνος καθαρώτερον.</p> <p>Τὸ Σῶμά σου καὶ τὸ Αἷμα, σταυρούμενος ὑπὲρ πάντων, ἔθηκας Λόγε, τὸ μὲν Σῶμα, ἵνα ἀναπλάσῃς με, τὸ δὲ Αἷμα, ἵνα ἀποπλύνῃς με, τὸ πνεῦμα παρέδωκας, ἵνα ἐμὲ προσάξῃς, Χριστὲ, τῷ σῶ Γεννήτορι.</p> <p>Εἰργάσω τὴν σωτηρίαν, ἐν μέσῳ τῆς γῆς οἰκτίρμον, ἵνα σωθῶμεν, ἐκουσίως ξύλω ἀνεσταύρωσαι ἢ Ἐδὲμ κλεισθεῖσα ἀνεώγνυτο· τὰ ἄνω, τὰ κάτω, ἢ κτίσις, τὰ ἔθνη πάντα, σωθέντα προσκυνοῦσί σε.</p>		<p>Δόξα...</p> <p>Μονάδα ἀπλὴ ἄκτιστη, Φύση πού δέν ἔχεις ἀρχή καὶ ὑμνεῖσαι σέ τρία Πρόσωπα, σῶσε ἐμᾶς, πού προσκυνοῦμε τὴν ἐξουσία σου.</p> <p>Καί νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Τόν Υἱό τόν προαιώνιο κατά τόν Πατέρα, Θεοτόκε, χωρὶς ἀνδρα τόν ἐγέννησες σέ χρόνο· Παράξενο θαῦμα, γιατί ἔμεινες Παρθένος πού θηλάζει.</p> <p>Ωιδή. Δ'.</p> <p>Ἄκουσε ὁ Προφήτης γιά τόν ἐρχομό σου, Κύριε, καὶ φοβήθηκε, διότι ἐπρόκειτο, νά γεννηθεῖς ἀπό Παρθένο, καί νά ἐμφανισθεῖς στούς ἀνθρώπους καὶ ἔλεγε· Ἄκουσα τὴ φήμη γιά σένα, καὶ φοβήθηκα· Δόξα στή δύναμή σου, Κύριε.</p> <p>Στό σῶμα εἶμαι μολυσμένος (λερωμένος), στό πνεῦμα γεμᾶτος κηλίδες, ὀλόκληρος γεμᾶτος ἔλκη (πληγές). Ἀλλά ὡς γιατρός, Χριστέ, μέ τὴ μετάνοια θεράπευσε καὶ τὰ δύο, λούσε με, καθάρισέ με, πλῦνε με, δεῖξε με, Σωτήρα μου, καθαρότερο ἀπό τό χιόνι.</p> <p>Τό Σῶμα σου καὶ τό Αἷμα σου τά προσέφερες γιά χάρη ὅλων, Λόγε τοῦ Θεοῦ, μέ τὴ σταύρωσή σου· Τό Σῶμα, γιά νά μέ ἀναπλάσεις, καὶ τό Αἷμα, γιά νά μέ πλύνεις· Παρέδωσες τό πνεῦμα σου, γιά νά ὀδηγήσεις ἐμένα, Χριστέ, σ' Αὐτόν πού σ' ἐγέννησε.</p> <p>Ἐπραγματοποίησες τὴ σωτηρία μας στή μέση τῆς γῆς, Ἐσὺ ὁ Κτίστης, γιά νά σωθοῦμε. Μέ τὴ θέλησή σου σταυρώθηκες σέ ξύλο· Ὁ κλεισμένος Παράδεισος ἀνοιγόταν· Τὰ ἄνω, τὰ κάτω, ἢ κτίση, τὰ ἔθνη ὅλα, ἐπειδὴ σώθηκαν σέ προσκυνοῦν.</p>
--	--	---

Γενέσθω μοι κολυμβήθρα, τὸ Αἷμα τὸ ἐκ πλευρᾶς σου, ἅμα καὶ πόμα, τὸ πηγᾶσαν ὕδωρ τῆς ἀφέσεως, ἵνα ἐκατέρωθεν καθαίρωμαι, χριόμενος, πίνων, ὡς χρίσμα καὶ πόμα Λόγε, τὰ ζωηρά σου λόγια.

Κρατῆρα ἡ Ἐκκλησία, ἐκτήσατο τὴν Πλευράν σου, τὴν ζωηφόρον, ἐξ ἧς ὁ διπλοῦς ἡμῖν ἀνέβλυσε, κρουνὸς τῆς ἀφέσεως καὶ γνώσεως, εἰς τύπον τῆς πάλαι, τῆς νέας, τῶν δύο ἅμα, Διαθηκῶν Σωτῆρ ἡμῶν.

Γυμνός εἰμι τοῦ Νυμφῶνος, γυμνός εἰμι καὶ τοῦ γάμου, ἅμα καὶ δεῖπνου, ἡ λαμπὰς ἐσβέσθη ὡς ἀνέλαιος, ἡ παστὰς ἐκλείσθη μοι καθεύδοντι, τὸ δεῖπνον ἐβρώθη, ἐγὼ δὲ χειρὰς καὶ πόδας, δεθεὶς ἔξω ἐκβέβλημαι.

Δόξα...

Ἀμέριστον τῇ οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε, τὴν Τριαδικὴν μίαν Θεότητα, ὡς ὁμοβασίλειον καὶ σύνθρονον, βοῶ σοι τὸ Ἄισμα, τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίστοις τρισσῶς ὕμνολογούμενον.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Καὶ τίκεις καὶ παρθενεύεις, καὶ μένεις δι' ἀμφοτέρων, φύσει Παρθένος, ὁ τεχθεὶς καινίζει νόμους φύσεως, ἡ νηδὺς δὲ κύει μὴ λοχεύουσα, Θεὸς ὅπου θέλει, νικᾶται φύσεως τάξις· ποιεῖ γὰρ ὅσα βούλεται.

Ωιδή. Ε'.

Ἄς μοῦ γίνεῖ κολυμβήθρα τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν πλευρά σου καὶ συγχρόνως ποτό τὸ νερό τῆς συγχωρήσεως, πού πήγασε, ὥστε νά καθαρίζομαι καὶ ἀπὸ τὰ δύο, χριόμενος καὶ πίνοντας σάν χρίσμα καὶ ποτό, Λόγε τοῦ Θεοῦ, τὰ ζωογόνα λόγια σου.

Ὡς κρατῆρα (δοχεῖο κρασιοῦ) ἔχει ἡ Ἐκκλησία τὴ ζωοπάροχό σου πλευρά, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀνέβλυσε ἡ διπλή βρύση τῆς συγχωρήσεως καὶ τῆς γνώσεως, σάν ὑποτύπωση (ἀπεικόνιση) τῶν δύο Διαθηκῶν, Σωτῆρα μας, τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Νέας ταυτόχρονα.

Εἶμαι γυμνός γιὰ τὸ γαμήλιο θάλαμο, εἶμαι γυμνός καὶ γιὰ τὸ γάμο, καὶ ταυτόχρονα γιὰ τὸ δεῖπνο· Τὸ φῶς σβῆσθηκε ἀπὸ ἔλλειψη λαδιοῦ, ὁ γαμήλιος θάλαμος μοῦ κλείσθηκε, ἐνῶ κοιμώμουν· Τὰ δεῖπνο φαγώθηκε· Κι ἐγὼ δεμένος χειροπόδαρα εἶμαι ριγμένος ἔξω.

Δόξα...

Ἀχώριστη στὴν οὐσία, ἀσύγχυτη στὰ πρόσωπα σέ ἀνακηρύττουμε, ἐσένα τὴν Τριαδικὴ μίᾳ Θεότητα, μέ τὴν ἴδια Βασιλεία καὶ τὸ θρόνο· Φωνάζω σ' ἐσένα τὸν μεγάλο Ὑμνο (τὸν τρισάγιο), ὁ ὁποῖος ψάλλεται τρεῖς φορές.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Καὶ γεννᾶς, καὶ εἶσαι Παρθένος, καὶ μένεις καὶ μέ τὰ δύο στὴ φύση Παρθένος· Αὐτὸς πού γεννήθηκε ἀνακαινίζει τοὺς νόμους τῆς φύσης, καὶ ἡ κοιλιὰ σου ἐγκυμονεῖ, χωρὶς νά γίνεις λεχώνα. Ὅπου θέλει ὁ Θεός, νικιέται ἡ τάξη τῆς φύσης· διότι πραγματοποιεῖ ὅσα θέλει.

Ωιδή. Ε'.

«Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καὶ ὀδήγησον καὶ ἐμέ, ἐν τοῖς προστάγμασί σου, καὶ δίδαξόν με Σωτήρ, ποιεῖν τὸ θέλημά σου». (Δίς).

Ὡς βαρὺς τὴν γνώμην Φαραὼ τῷ πικρῷ, γέγονα Κύριε, Ἰαννῆς καὶ Ἰαμβρῆς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, καὶ ὑποβρύχιος νοῦς, ἀλλὰ βοήθησόν μοι.

Τῷ πηλῷ συμπέφυρμαι ὁ τάλας τὸν νοῦν, πλῦνόν με Δέσποτα, τῷ λουτῆρι τῶν ἐμῶν, δακρῶν δέομαί σου, τὴν τῆς σαρκὸς μου στολὴν, λευκάννας ὡς χιόνα.

Ἐὰν ἐρευνήσω μου τὰ ἔργα, Σωτήρ, ἅπαντα ἄνθρωπον, ὑπερβάντα ἐμαυτὸν, ὄρῳ ταῖς ἀμαρτίαις, ὅτι ἐν γνώσει φρενῶν, ἥμαρτον, οὐκ ἄγνοια.

Φεῖσαι φεῖσαι Κύριε, τοῦ πλάσματός σου. Ἥμαρτον ἄνες μοι, ὁ τῇ φύσει καθαρὸς, αὐτὸς ὑπάρχων μόνος, καὶ ἄλλος πλήν σου οὐδεὶς, ὑπάρχει ἔξω ῥύπου.

Δι' ἐμὲ Θεὸς ὢν ἐμορφώθης ἐμέ, ἔδειξας θαύματα, ἰασάμενος λεπρούς καὶ παραλύτους σφίγξας, Αἰμόρρου στήσας Σωτήρ, ἀφῆ κρασπέδου ῥῦσιν.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ῥεῖθρον Ἰορδάνειον περάσασα, εὗρες ἀνάπαυσιν, τὴν ἀνώδυνον σαρκὸς, ἡδονὴν ἐκφυγοῦσα, ἧς καὶ ἡμᾶς ἐξελοῦ, σαῖς προσευχαῖς,

Ἐγὼ πού ἀγρυπνῶ ἀπὸ τῆς νύχτα, Φιλάνθρωπε, σέ παρακαλῶ, ὀδήγησε κι ἐμένα στὰ προστάγματά σου, καὶ δίδαξέ με, Σωτήρα, νὰ κάνω τὸ θέλημά σου.

(Δίς).

Ὡς βαρὺς (τεμπέλης), κατὰ τὴν προαίρεση ἔγινα γιὰ τὸν σκληρὸ Φαραὼ Ἰαννῆς καὶ Ἰαμβρῆς (οἱ μάγοι τοῦ Φαραὼ) κατὰ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα, καὶ ἔγινα νοῦς πού βούλιαξε στὴ θάλασσα. Ἀλλὰ βοήθησέ με.

Ἀνακατεύθηκα μέ τὸν πηλὸ κατὰ τὴν διάνοια ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος. Πλῦνε με, Κύριε, στό λουτρό τῶν δικῶν μου δακρῶν, σέ παρακαλῶ, λευκαίνοντας τὴ στολὴ τοῦ σώματός μου σάν τὸ χιόνι.

Ἐὰν ἐρευνήσω τὰ ἔργα μου, Σωτήρα, βλέπω τὸν ἑαυτὸ μου ὅτι ξεπέρασα κάθε ἄνθρωπο στὶς ἀμαρτίες, διότι ἀμάτησα, ἐνῶ τὸ γνώριζε ὁ νοῦς μου, καὶ ὄχι ἀπὸ ἄγνοια.

Λυπήσου, λυπήσου, Κύριε, τὸ πλάσμα σου. Ἀμάτησα, συγχώρησέ με, διότι καθαρὸς ἐκ φύσεως εἶσαι μόνο Ἐσὺ, καὶ ἄλλος ἐκτός ἀπὸ σένα δέν ὑπάρχει ἀπαλλαγμένος ἀπὸ τὸν ῥύπο (τὴν ἀκαθαρσία).

Γιὰ μένα, ἂν καὶ ἦσαν Θεός, ἔγινες ὁμοῖος μ' ἐμένα, ἔδειξες θαύματα, θεραπεύοντας λεπρούς καὶ γιαιτρεύοντας παράλυτους, καὶ σταματώντας, Σωτήρα, τὴν αἰμορραγία τῆς Αἰμορροούσας, μέ τὸ ἄγγιγμα τοῦ ἄκρου τοῦ ἐνδύματός σου.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιὰ μᾶς.

Ἀφοῦ πέρασες τὸ ρεῦμα τοῦ Ἰορδάνη, βοῆκες τὴν ἀνάπαυση χωρὶς πόνους, ἀποφεύγοντας τὴν ἡδονὴ τοῦ σώματος. Ἀπὸ τὴν ὁποία βγάλε κι ἐμᾶς μέ τίς δικές σου

<p>Όσία. Δόξα...</p> <p>Σὲ Τριάς δοξάζομεν τὸν ἕνα Θεόν, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ἀπλή οὐσία Μονάς, ἀεὶ προσκυνουμένη.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐκ σοῦ ἠμφιάσατο τὸ φύραμά μου, ἄφθορε ἄνανδρε, Μητροπάρθενε Θεός, ὁ κτίσας τοὺς αἰῶνας, καὶ ἦνωσεν ἑαυτῶ, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν.</p> <p>Ωιδή. ΣΤ'.</p> <p>Ἐβόησα, ἐν ὅλη καρδιά μου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ μου, ἐξ Ἰαίδου κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου.</p> <p>Ἀνάστηθι, καὶ καταπολέμησον, ὡς Ἰησοῦς τὸν Ἀμαλήκ, τῆς σαρκὸς τὰ πάθη, καὶ τοὺς Γαβαωνίτας, τοὺς ἀπατηλοὺς λογισμοὺς, ἀεὶ νικῶσα.</p> <p>Διάβηθι, τοῦ χρόνου τὴν ῥέουσαν, φύσιν ὡς πρὶν ἢ Κιβωτός, καὶ τῆς γῆς ἐκείνης, γενοῦ ἐν κατασχέσει, τῆς ἐπαγγελίας ψυχῆ Θεὸς κελεύει.</p> <p>Ὡς ἔσωσας, τὸν Πέτρον βοήσαντα, σῶσον προφθάσας με Σωτήρ, τοῦ θηρὸς με ῥῦσαι, ἐκτείνας σου τὴν χεῖρα, καὶ ἀνάγαγε τοῦ βυθοῦ τῆς ἁμαρτίας.</p> <p>Λιμένα σε, γινώσκω γαλήνιον, Δέσποτα Δέσποτα Χριστέ, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀδύτων, βυθῶν τῆς</p>		<p>προσευχές, Όσία. Δόξα...</p> <p>Ἐσένα δοξάζουμε, Ἁγία Τριάδα, τὸν ἕνα Θεό· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶσαι ὁ Πατέρας, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἀπλή οὐσία μονάδα, πού προσκυνεῖσαι πάντα.</p> <p>Καί νῦν... Θεοτοκίο.</p> <p>Ἀπό σένα ντύθηκε τὴ ζύμη μου (τό σῶμα μου), ἄφθορη, χωρὶς ἄνδρα, Μητέρα Παρθέने, ὁ Θεός, πού δημιούργησε τοὺς αἰῶνες, καὶ ἔνωσε μέ τόν ἑαυτό του τὴ φύση τῶν ἀνθρώπων.</p> <p>Ωιδή. ΣΤ'.</p> <p>Κραύγασα μέ ὅλη τὴν καρδιά μου πρὸς τόν φιλόφθορο Θεό, καὶ μέ ἄκουσε ἀπὸ τόν κατώτατο ἄδη, καὶ ἀνέβασε ἀπὸ τὴ φθορά τὴ ζωὴ μου.</p> <p>Σήκω καὶ καταπολέμησε τοὺς Ἀμαληκίτες, ὅπως ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, δηλαδή τὰ σαρκικά πάθη, καὶ τοὺς Γαβαωνίτες, δηλαδή τοὺς ἀπατηλοὺς λογισμοὺς, νικώντας τους πάντοτε.</p> <p>Πέραν τὴ ρευστὴ φύση τοῦ χρόνου, ὅπως πρὶν ἢ Κιβωτός τὸν Ἰορδάνη, καὶ κυρίευσε τὴ γῆ ἐκείνη τῆς ἐπαγγελίας (τῆς ὑποσχέσεως), ψυχὴ μου· ἔτσι διατάζει ὁ Θεός.</p> <p>Ὅπως ἔσωσες τὸν Πέτρο, πού φώναξε, πρόφθασε καὶ σῶσε με, Σωτήρα, γλύτωσέ με ἀπὸ τὸ θηρίο ἀπλώνοντας τὸ χέρι σου, καὶ ἀνέβασέ με ἀπὸ τόν βυθὸ τῆς ἁμαρτίας.</p> <p>Σέ ἀναγνωρίζω λιμάνι γαλήνιο, Κύριε, Κύριε Χριστέ· Ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς ἀβυσσαλέους βυθοὺς τῆς ἁμαρτίας</p>
---	--	---

ἀμαρτίας, καὶ τῆς ἀπογνώσεώς με, προφθάσας ὄυσαι.

Δόξα...

Τριάς εἰμι, ἀπλῆ ἀδιαίρετος, διαιρετὴ προσωπικῶς, καὶ Μονὰς ὑπάρχω, τῇ φύσει ἠνωμένη· ὁ Πατὴρ φησι, καὶ Υἱός, καὶ θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἡ μήτρα σου, Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς, ἀλλ' ὡς Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ταῖς πρεσβείαις, ταῖς σαῖς ἵνα δικαιωθῶμεν.

Κοντάκιον.

Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι, ἀνάνηψον οὖν, ἵνα φείσηταί σου Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρῶν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Ωιδὴ Ζ'.

Ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλὰ μὴ παραδώης ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Τοῦ Μανασσῆ, ἐπεσώρευσας, τὰ ἐγκλήματα τῇ προαιρέσει, στήσασα ὡς βδελύγματα πάθη, καὶ πληθύνουσα ψυχὴ, προσοχθίσματα. Ἀλλ' αὐτοῦ τὴν μετάνοιαν, ζηλοῦσα θερμῶς, κτῆσαι κατάνυξιν.

Τὸν Ἀχαάβ παρεζήλωσας, τοῖς μιάσμασι ψυχῆ μου, οἴμοι! γέγονας σαρκικῶν μολυσμάτων,

καὶ τῆς ἀπογνώσεως πρόφθασε καὶ λύτρωσέ με.

Δόξα...

Εἶμαι Τριάδα ἀπλή καὶ ἀδιαίρετη, πού διαιροῦμαι σέ πρόσωπα, καὶ ὑπάρχω Μονάδα ἐνωμένη ὡς πρὸς τὴ φύση· Λέγει ὁ Πατέρας, ὁ Υἱός, καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἡ μήτρα σου γέννησε γιὰ μᾶς Θεό, πού πήρε μορφή, ὅπως ἐμεῖς· Τὸν ὅποιον ὡς Κτίστη τῶν ἀπάντων ἰκέτευε, Θεοτόκε, γιὰ νὰ δικαιωθοῦμε μέ τίς δικές σου πρεσβείες.

Κοντάκιον.

Ψυχὴ μου, ψυχὴ μου, σήκω, γιατί κοιμᾶσαι; Τὸ τέλος πλησιάζει καὶ πρόκειται, νὰ ταραχθεῖς· Σύνελθε λοιπόν, γιὰ νὰ σέ λυπηθεῖ ὁ Χριστὸς ὁ Θεός, πού εἶναι παντοῦ παρῶν καὶ γεμίζει τὰ πάντα.

Ωιδὴ Ζ'.

Ἀμαρτήσαμε, ἀνομήσαμε, ἀδικήσαμε ἐνώπιόν σου, οὔτε τηρήσαμε, οὔτε πράξαμε, καθὼς μᾶς πρόσταξες. Ἀλλὰ μὴ μᾶς παραδώσεις σέ ἀφανισμό, Θεέ τῶν πατέρων.

Σώριασες ἐπάνω σου τὰ ἐγκλήματα τοῦ Μανασσῆ, κατὰ τὴν προαίρεση, προβάλλοντας ὡς σιχαμερὰ πράγματα τὰ πάθη, ψυχὴ μου, καὶ αὐξάνοντας τὰ εἴδωλα. Ἀλλὰ ζηλεύοντας θερμὰ τὴ μετάνοια ἐκείνου, φρόντισε νὰ ἀποκτήσεις κατάνυξη.

Ζήλεψες τὸν Ἀχαάβ, ψυχὴ μου, στίς ἠθικές του ἀκαθαρσίες, ἀλλοίμονο! Ἔγινες καταγώγιο σαρκικῶν

καταγώγιον καὶ σκεῦος αἰσχροῦ τῶν παθῶν. Ἄλλ' ἐκ βάθους σου στέναξον, καὶ λέγε Θεῶ, τὰς ἁμαρτίας σου.

Ἐκλείσθη σοι, οὐρανὸς ψυχῆ, καὶ λιμὸς Θεοῦ κατέλαβέ σε, ὅτε τοῖς Ἥλιου τοῦ Θεσβίστου, ὡς ὁ Ἀχαάβ, ἠπειθήσας λόγοις ποτέ. Ἀλλὰ τῇ Σαραφθία ὁμοιώθητι, θρέψον Προφήτου ψυχὴν.

Ἐνέπρησεν, Ἥλιου ποτέ, δις πενήκοντα τῆς Ἰεζάβελ, ὅτε τοὺς τῆς αἰσχύνης πρεσβύτας, κατηνάλωσεν, εἰς ἔλεγχον τοῦ Ἀχαάβ. Ἀλλὰ φεῦγε τὴν μίμησιν τῶν δύο, ψυχῆ, καὶ κραταιώθητι.

Δόξα...

Τριάς ἀπλή, ἀδιαίρετε, Ὁμοούσιε Μονὰς ἁγία φῶτα καὶ Φῶς, καὶ ἅγια τρία, καὶ ἐν ἁγίον, ὑμνεῖται Θεὸς ἢ Τριάς. Ἄλλ' ἀνύμνησον, δόξασον, ζωὴν καὶ ζωάς, ψυχὴ τὸν πάντων Θεόν.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε Θεογεννήτορ, ὅτι τῆς ἀχωρίστου Τριάδος, ἀπεκύησας τὸν ἕνα Υἱὸν καὶ Θεόν, καὶ αὐτὴ προηνώφξας ἡμῖν, τοῖς ἐν γῆ τὰ ἐπουράνια.

Ἰδιὴ Η'.

«Ὁν Στρατιαί, οὐρανῶν δοξάζουσι, καὶ φρίττει τὰ Χερουβίμ, καὶ τὰ Σεραφίμ, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

μολυσμάτων, καὶ αἰσchrό δοχεῖο τῶν παθῶν. Ἀλλὰ στέναξε ἀπὸ τὰ βάθη σου! καὶ λέγε στό Θεό τίς ἁμαρτίες σου.

Κλείσθηκε γιὰ σένα ὁ οὐρανός, ψυχῆ μου, καὶ σέ κατέλαβε πείνα Θεοῦ, διότι δέν ὑπάκουσες στά λόγια τοῦ Ἥλια ἀπὸ τῆ Θεσβη, ὅπως κάποτε ὁ Ἀχαάβ. Ἀλλὰ μιμήσου τῆ χήρα ἀπὸ τὰ Σάρεπτα, καὶ συντήρησε τῆ ζωὴ τοῦ Προφήτη.

Ἐκαψε κάποτε ὁ Ἥλιος τοὺς δύο φορές ἀπὸ πενήντα ἀπεσταλμένους τῆς Ἰεζάβελ, ὅταν παρέδωσε στό θάνατο τοὺς ψευδοπροφήτες τῆς ντροπῆς (τοῦ Βάαλ) πρὸς τιμωρίαν τοῦ Ἀχαάβ. Ἀλλὰ ἀπόφευγε, ψυχῆ μου, τῆ μίμηση αὐτῶν τῶν δύο (Ἀχαάβ καὶ Ἰεζάβελ) καὶ πᾶρε δύναμη.

Δόξα...

Τριάδα ἀπλή, ἀδιαίρετη, μέ τὴν ἴδια οὐσία καὶ μία φύση, τρία φῶτα καὶ ἕνα φῶς, καὶ τρία ἅγια καὶ ἕνα ἅγιο ὑμνεῖται ὁ Θεός, ἢ Ἁγία Τριάδα. Ἀλλὰ ἀνύμνησε, δόξασε, ψυχῆ μου, ζωὴ καὶ ζωές τὸν Θεό τῶν πάντων.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Σέ ὑμνοῦμε, σέ εὐλογοῦμε, σέ προσκυνοῦμε, Θεογεννήτρια, Διότι γέννησες τὸν ἕνα ἀπὸ τὴν ἀχώριστη Τριάδα ὡς Υἱό καὶ Θεό. Καὶ ἡ ἴδια ἄνοιξες προκαταβολικά τὰ ἐπουράνια, γιὰ μᾶς πού εἴμαστε στή γῆ.

Ἰδιὴ Η'.

Αὐτὸν πού δοξάζουν οἱ στρατιές τῶν οὐρανῶν, καὶ φρίττουν τὰ Χερουβίμ καὶ τὰ Σεραφίμ κάθε ζωντανό καὶ κτίσμα, ὑμνεῖτε, δοξολογεῖτε, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Δικαιοκρίτα, Σωτήρ ἐλέησον, καὶ ῥῦσαί με τοῦ πυρός, καὶ τῆς ἀπειλῆς, ἧς μέλλω ἐν τῇ κρίσει, δικαίως ὑποστῆναι, ἄνες μοι πρὸ τέλους, δι' ἀρετῆς καὶ μετανοίας.

Ὡς ὁ Ἀηστής ἐκβοῶ σοι· Μνήσθητι, ὡς Πέτρος κλαίω πικρῶς. Ἄνες μοι Σωτήρ, κράζω ὡς ὁ Τελώνης, δακρῶ ὡς ἡ Πόρνη, δέξαι μου τὸν θρῆνον, καθὼς ποτὲ τῆς Χαναναίας.

Τὴν σηπεδόνα, Σωτήρ, θεράπευσον, τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, μόνη ἰατρέ, μάλαγμά μοι ἐπίθες, καὶ ἔλαιον καὶ οἶνον, ἔργα μετανοίας, κατάνυξιν μετὰ δακρῶν.

Τὴν Χαναναίαν, καὶ γὰρ μιμούμενος· Ἐλέησον με βοῶ, τῷ Υἱῷ Δαυΐδ, ἄπτομαι τοῦ κρασπέδου, ὡς ἡ Αἰμορροοῦσα, κλαίω ὡς ἡ Μάρθα, καὶ Μαρία ἐπὶ Λαζάρου.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα τὸν Κύριον.

Ἄναρχε Πάτερ, Υἱέ συνάναρχε, Παράκλητε ἀγαθέ, Πνεῦμα τὸ εὐθές, Λόγου Θεοῦ Γεννητορ, Πατρὸς ἀνάρχου Λόγε, Πνεῦμα ζῶν καὶ κτίζον, Τριάδα Μονὰς ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ὡς ἐκ βαφῆς, ἀλουργίδος Ἄχραντε, ἡ νοητὴ πορφυρίς, τοῦ Ἐμμανουήλ, ἔνδον ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἡ σὰρξ συνεξυφάνθη· ὅθεν Θεοτόκον ἐν ἀληθείᾳ σὲ τιμῶμεν.

Ἐσὺ ὁ δίκαιος Κριτής, Σωτήρα, ἐλέησέ με καὶ γλύτωσέ με ἀπὸ τῆ φωτιά, καὶ τὴν ἀπειλή, τὴν ὁποία πρόκειται νὰ ὑποστῶ δικαιολογημένα κατὰ τὴν κρίση. Συγχώρησέ με πρὸ τοῦ τέλους μὲ ἀρετὴ καὶ μετάνοια.

Ὅπως ὁ ληστής σου φωνάζω δυνατὰ τὸ μνήσθητί μου· Ὅπως ὁ Πέτρος κλαίω πικρὰ· Συγχώρησέ με, Σωτήρα, κραυγάζω, ὅπως ὁ Τελώνης· Δακρῶζω, ὅπως ἡ Πόρνη· Δέξου τὸ θρῆνο μου, ὅπως δέχθηκες κάποτε τῆς Χαναναίας τὸ Θρῆνο.

Θεράπευσε, Σωτήρα, τὴ σήψη (τὴν σαπίλα) τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, μόνη ἰατρέ· Βάλε μου κατάπλασμα, καὶ λάδι, καὶ κρασί, ἔργα μετάνοιας, κατάνυξη μαζί μὲ δάκρυα.

Μιμούμενος κι ἐγὼ τὴ Χαναναία, ἐλέησέ με σοῦ φωνάζω, Υἱέ Δαυΐδ· Ἀγγίζω τὸ ἄκρο τοῦ ἐνδύματός σου, ὅπως ἡ Αἰμορροοῦσα· Κλαίω, ὅπως ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία γιὰ τὸ Λάζαρο.

Δοξολογοῦμε Πατέρα, Υἱόν καὶ ἅγιο Πνεῦμα , τὸν Κύριο.

Ἄναρχε Πατέρα, Υἱέ μαζί καὶ σύ ἄναρχε, Πνεῦμα τῆς Ἀλήθειας, Ἐσὺ Πατέρα πού γέννησες τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, Ἐσὺ Λόγε τοῦ ἀναρχοῦ Πατέρα, κι Ἐσὺ Ἅγιο Πνεῦμα, πού δίνεις τὴ ζωὴ καὶ δημιουργεῖς, Τριάδα Μονάδα, ἐλέησέ με.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Σάν ἀπὸ βαφὴ πορφύρας, Ἀμόλυντη, τὸ πνευματικὸ κόκκινο βασιλικὸ ἔνδυμα τοῦ Ἐμμανουήλ (τοῦ Χριστοῦ), δηλαδή ἡ σὰρκα του, τὸ σῶμα του ὑφάνθηκε μαζί σου· Γι' αὐτὸ ἀληθινὰ σὲ τιμοῦμε ὡς Θεοτόκο.

<p>Ωιδή. Θ'.</p> <p>«Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρὸς ἀνάνδρου, ἄφθορος ἢ κήσις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διό σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν».</p> <p>Τὰς νόσους ἰώμενος, πτωχοῖς εὐηγγελίζετο, Χριστὸς ὁ Λόγος, κυλλοὺς ἐθεράπευσε, τελώναις συνήσθιεν, ἁμαρτωλοῖς ὠμίλει, τῆς Ἰαείρου θυγατρὸς, τὴν ψυχὴν προμεταστᾶσαν, ἐπανήγαγεν ἀφῆ τῆς χειρὸς.</p> <p>Τελώνης ἐσώζετο, καὶ Πόρνη ἐσωφρόνιζε, καὶ Φαρισαῖος, αὐχῶν κατεκρίνετο· ὁ μὲν γάρ, Ἰλάσθητι, ἡ δέ, Ἐλέησόν με, ὁ δὲ ἐκόμπαζε, βοῶν· ὁ Θεὸς εὐχαριστῶ σοι, καὶ ἐξῆς τὰ τῆς ἀνοίας ῥητά.</p> <p>Ζακχαῖος Τελώνης ἦν, ἀλλ' ὅμως διεσώζετο, καὶ Φαρισαῖος, ὁ Σίμων ἐσφάλλετο, καὶ Πόρνη ἐλάμβανε, τὰς ἀφεισίμους λύσεις, παρὰ τοῦ ἔχοντος ἰσχύν, ἀφιέναι ἁμαρτίας· ἦν ψυχὴ σπεῦσον μιμήσασθαι.</p> <p>Τὴν Πόρνην ὦ τάλαινα, ψυχὴ μου οὐκ ἐζήλωσας ἥτις λαβοῦσα, μύρου τὸ ἀλάβαστρον, σὺν δάκρυσιν ἤλειψε, τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου, ἐξέμαξε δὲ ταῖς θριξί, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων, τὸ χειρόγραφον ῥηγνύντος αὐτῆ.</p>		<p>Ωιδή. Θ'.</p> <p>Ἡ γέννηση μετὰ ἀπό σύλληψη, χωρὶς μεσολάβηση συζύγου, εἶναι ἀνεξήγητη. Ἡ ἐγκυμοσύνη Μητέρας ἀνύπανδρης δέν ἐπέφερε φθορὰ τῆς παρθενίας· Διότι ἡ γέννηση τοῦ Θεοῦ ἀνακαινίζει τοὺς φυσικοὺς νόμους· Γί' αὐτὸ ὅλες οἱ γενιές, ὡς Μητέρα, Νύμφη τοῦ Θεοῦ, σέ μεγαλύνουμε ὀρθόδοξα.</p> <p>Θεραπεύοντας τίς ἀσθένειες κήρυττε τὸ Εὐαγγέλιο στοὺς φτωχοὺς ὁ Χριστὸς ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, κουλοὺς ἐθεράπευσε, μέ τελῶνες συνέτρωγε, συναναστρεφόταν μέ τοὺς ἁμαρτωλοὺς· Τὴν ψυχὴ τῆς θυγατέρας τοῦ Ἰαείρου, πού ἔφυγε προηγουμένως τὴν ἐπανάφερε μέ τὸ ἄγγιγμα τοῦ χειροῦ.</p> <p>Ὁ Τελώνης ἐσωζόταν, καὶ ἡ πόρνη, συνετιζόταν (δι-ορθωνόταν), καὶ ὁ Φαρισαῖος πού καυχιόταν καταδικαζόταν· Διότι ὁ μὲν πρῶτος ἔλεγε συγχώρησέ με, καὶ ἐκείνη ἔλεγε ἐλέησέ με· Ἐνῶ ὁ Φαρισαῖος ἐκόμπαζε (περηφανευόταν) φωνάζοντας· Θεέ μου, σέ εὐχαριστῶ· Καί τὰ ὑπόλοιπα λόγια τῆς ἀνοησίας.</p> <p>Ὁ Ζακχαῖος ἦταν τελώνης, καὶ ὅμως ἐσωζόταν, καὶ ὁ Σίμων ὁ Φαρισαῖος ἔπεφτε σέ σφάλμα, καὶ ἡ Πόρνη ἐλάμβανε τὴν ἐλευθερίαν τῆς συγχωρήσεως, ἀπ' Αὐτόν πού ἔχει δύναμη, νά συγχωρεῖ ἁμαρτίες· Αὐτὴν, ψυχὴ μου, τρέξε νά μιμηθεῖς.</p> <p>Ταλαίπωρη ψυχὴ μου, δέν ζήλεψες τὴν Πόρνη, ἡ ὁποία πῆρε τὸ ἀλαβάστρινο μυροδοχεῖο, καὶ ἄλειψε μέ δάκρυα τὰ πόδια τοῦ Κυρίου· Καί τὰ σκούπισε μέ τὰ μαλλιά τῆς ἐνῶ, ἐκεῖνος τῆς ἔσχιζε τὸ γραμμάτιο τῶν παλαιῶν ἁμαρτημάτων.</p>
--	--	---

Τὰς πόλεις αἷς ἔδωκε, Χριστὸς τὸ Εὐαγγέλιον, ψυχὴ μου ἔγνωσ, ὅπως κατηράθησαν· φοβοῦ τὸ ὑπόδειγμα, μὴ γένη ὡς ἐκεῖναι· ταῖς ἐν Σοδόμοις γὰρ αὐτάς, ὁ Δεσπότης παρεικάσας, ἕως Αἶδου κατεδίκασε.

Μὴ χείρων ὦ ψυχὴ μου, φανῆς δι' ἀπογνώσεως, τῆς Χαναναίας, τὴν πίστιν ἀκούσασα, δι' ἧς τὸ θυγάτριον, λόγῳ Θεοῦ ἰάθη. Υἱὲ Δαυῖδ σῶσον καὶ μέ, ἀναβόησον ἐκ βάθους, τῆς καρδιάς ὡς ἐκείνη Χριστῶ.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀνδρέα σεβάσμιε, καὶ Πάτερ τρισμακάριστε, Ποιμὴν τῆς Κρήτης, μὴ παύση δεόμενος, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων, ἵνα ῥυσθῶμεν πάσης, ὀργῆς καὶ θλίψεως καὶ φθορᾶς, καὶ πταισμάτων λυτρωθῶμεν, οἱ τιμῶντές σου τὴν μνήμην αἰεί.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν ὑπερυψώσωμεν τὸ θεῖον Πνεῦμα, πιστῶς προσκυνήσωμεν, Τριάδα ἀχώριστον, Μονάδα κατ' οὐσίαν, ὡς φῶς καὶ φῶτα καὶ ζωὴν, καὶ ζωὰς ζωοποιούσαν, καὶ φωτίζουσιν τὰ πέρατα.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τὴν Πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννήτορ πάναγνε· ἐν σοὶ γὰρ αὐτή, πιστῶς βασιλεύουσα, ἐν σοὶ καὶ κρατύνεται, καὶ διὰ σοῦ νικῶσα, τροποῦται πάντα πειρασμόν, καὶ σκυλεύει

Γνωρίζεις, ψυχὴ μου, ὅτι οἱ πόλεις, στίς ὅποιες ἐκήρυξε ὁ Χριστὸς τὸ Εὐαγγέλιον, δέχθησαν κατάρα· Νὰ φοβᾶσαι τὸ παράδειγμά τους, νὰ μὴ γίνεις, ὅπως ἐκεῖνες· Διότι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ἀφοῦ τίς παρομοίασε μετὰ Σόδομα, τίς κατεδίκασε νὰ πέσουν μέχρι τὸν ἄδη.

Ἀκούοντας τὴν πίστη τῆς Χαναναίας, ψυχὴ μου, μὴ φανεῖς κατώτερη ἀπὸ ἐκείνην ἐξ αἰτίας τῆς ἀπογνώσεως, μετὰ τὴν ὁποία πίστη, ἡ θυγατέρα της θεραπεύθηκε μετὰ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Υἱὲ τοῦ Δαυῖδ σῶσε καὶ ἐμένα, φώναξε στοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς σου, ὅπως ἐκείνη.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε γιὰ μᾶς.

Ἀνδρέα σεβάσμιε, καὶ τριμακάριστε Πατέρα, Ποιμένα τῆς Κρήτης, μὴ παύσεις νὰ παρακαλεῖς γιὰ μᾶς πού σὲ ὑμνοῦμε, γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ κάθε ὀργὴ καὶ θλίψη καὶ φθορά, καὶ νὰ λυτρωθοῦμε ἀπὸ τὰ σφάλματα, ἐμεῖς πού τιμοῦμε τὴ μνήμη σου πάντοτε.

Δόξα...

Τὸν Πατέρα ἅς δοξάσουμε, τὸν Υἱὸν ἅς ὑπερυψώσουμε, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μετὰ πίστη ἅς τὸ προσκυνήσουμε, Τριάδα ἀχώριστη, Μονάδα στήν οὐσία, ὡς ἓνα φῶς (Μονάδα) καὶ καὶ τρία φῶτα (Τριάδα) καὶ μία ζωὴ, καὶ τρεῖς ζωές, ἡ ὁποία ζωοποιεῖ καὶ φωτίζει τὰ πέρατα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὴν πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννήτορ πάναγνη· Μετὰ τὴ δικὴ σου βοήθεια βασιλεύοντας μετὰ πίστη, ἀπὸ σένα παίρνει δύναμη, μετὰ τὴ βοήθειά σου νικώντας τρέπει σὲ φυγὴν κάθε πειρασμό, καὶ λαφυραγωγεῖ τοὺς ἐχθρούς,

<p>πολεμίους, καὶ διέπει τὸ ὑπήκοον. Τὰ λοιπὰ τοῦ Μεγ. Ἀποδείπνου. (Συλλειτουργικόν.... Σελ. 197-204).</p>			<p>καὶ κυβερνᾷ τούς ὑπηκόους. Τὰ ὑπόλοιπα τοῦ Μεγ. Ἀποδείπνου. (Συλλειτουργικό. Σελ. . 197-204).</p>
--	--	--	--